

LEKCE POSLUŠNOSTI

P.R. Cina

SMLOUVA

Čtenář této přílohy souhlasí s tím, že se dobrovolně podrobuje všem pravidlům a podmínkám, které jsou součástí této smlouvy. Pokud čtenář s těmito podmínkami nesouhlasí, není povinen tuto přílohu používat.

Čtenář se zavazuje, že bude dodržovat všechna pravidla a podmínky, která jsou součástí této smlouvy. Pokud čtenář s těmito podmínkami nesouhlasí, není povinen tuto přílohu používat.

Čtenář se zavazuje, že bude dodržovat všechna pravidla a podmínky, která jsou součástí této smlouvy. Pokud čtenář s těmito podmínkami nesouhlasí, není povinen tuto přílohu používat.

P.R. Cina
PODPIS

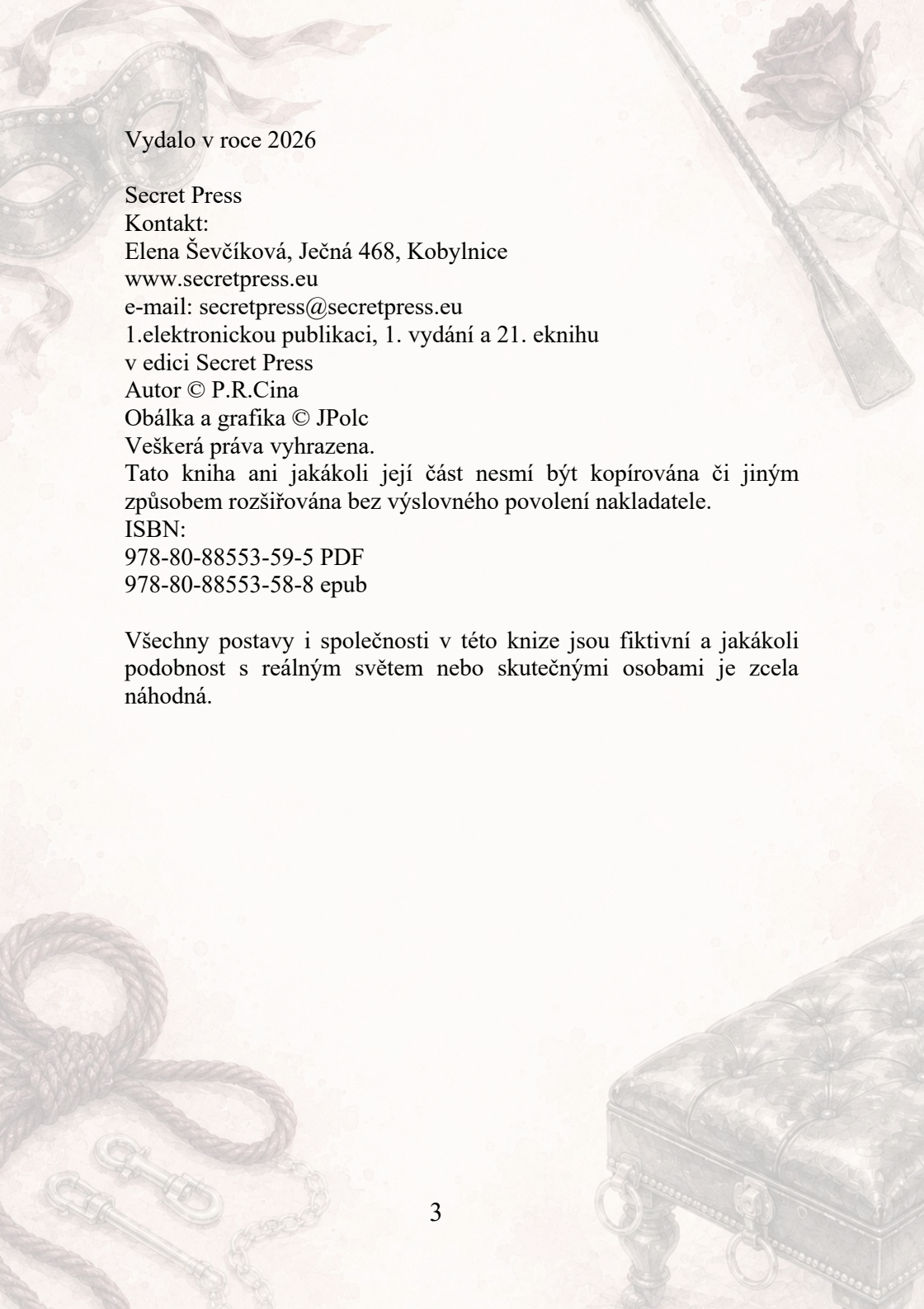

LEKCE POSLUŠNOSTI

P.R.CINA

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 21. knihu

v edici Secret Press

Autor © P.R.Cina

Obálka a grafika © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-59-5 PDF

978-80-88553-58-8 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

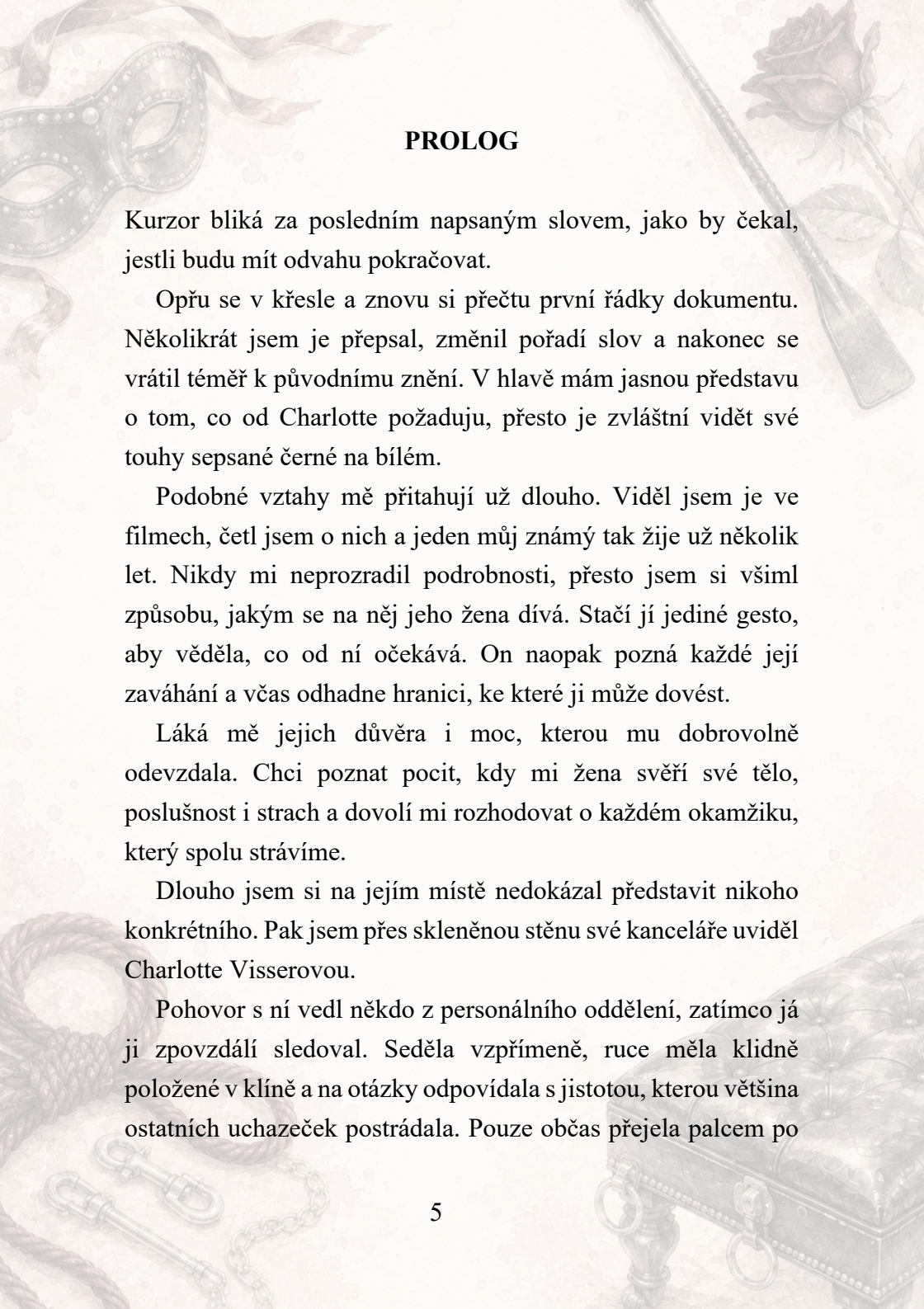

Anotace

Utíkám od toxického muže a dostanu se do chřtánu... no nepředbíhejme.

Přála jsem si být učitelkou, ale školu jsem nedokončila a s mým vzděláním není zrovna velký výběr zaměstnání. Takže když mi byla nabídnuta práce asistentky v modelingové agentuře, neváhala jsem ani minutu. Je školácká chyba nepřčíst si smlouvu, vím. A nezjistit si o svém zaměstnavateli víc ještě větší, ale z mého nového šéfa se prostě rozklepou kolena každé ženě. Černoch, samej sval a charisma, které si v mokřých snech představuju dost často...

PROLOG

Kurzor bliká za posledním napsaným slovem, jako by čekal, jestli budu mít odvalu pokračovat.

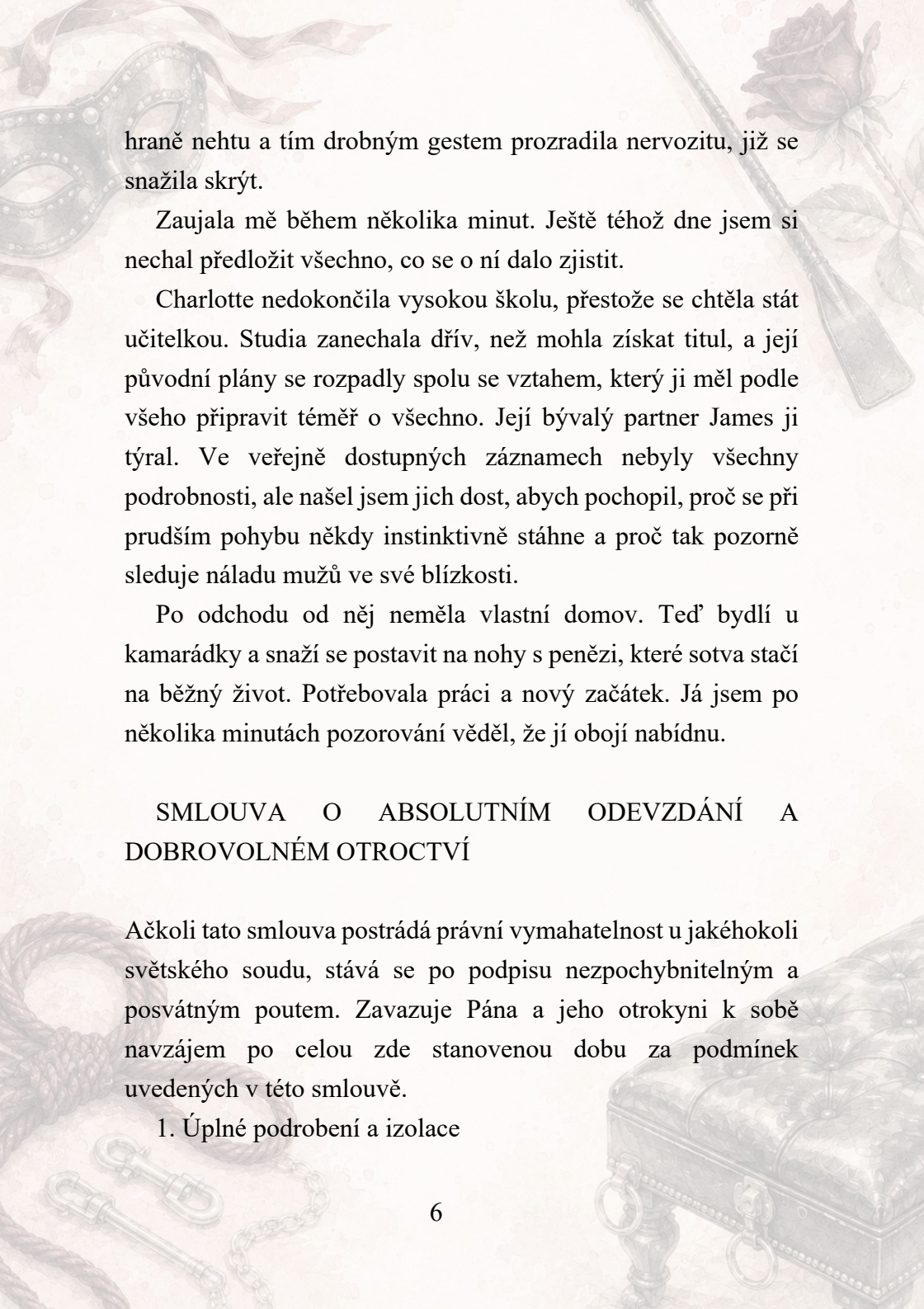
Opřu se v křesle a znovu si přečtu první řádky dokumentu. Několikrát jsem je přepsal, změnil pořadí slov a nakonec se vrátil téměř k původnímu znění. V hlavě mám jasnou představu o tom, co od Charlotte požaduju, přesto je zvláštní vidět své touhy sepsané černé na bílém.

Podobné vztahy mě přitahují už dlouho. Viděl jsem je ve filmech, četl jsem o nich a jeden můj známý tak žije už několik let. Nikdy mi neprozradil podrobnosti, přesto jsem si všiml způsobu, jakým se na něj jeho žena dívá. Stačí jí jediné gesto, aby věděla, co od ní očekává. On naopak pozná každé její zaváhání a včas odhadne hranici, ke které ji může dovést.

Láká mě jejich důvěra i moc, kterou mu dobrovolně odevzdala. Chci poznat pocit, kdy mi žena svěří své tělo, poslušnost i strach a dovolí mi rozhodovat o každém okamžiku, který spolu strávíme.

Dlouho jsem si na jejím místě nedokázal představit nikoho konkrétního. Pak jsem přes skleněnou stěnu své kanceláře uviděl Charlotte Visserovou.

Pohovor s ní vedl někdo z personálního oddělení, zatímco já ji zpozvzdálí sledoval. Seděla vzpřímeně, ruce měla klidně položené v klíně a na otázky odpovídala s jistotou, kterou většina ostatních uchazeček postrádala. Pouze občas přejela palcem po

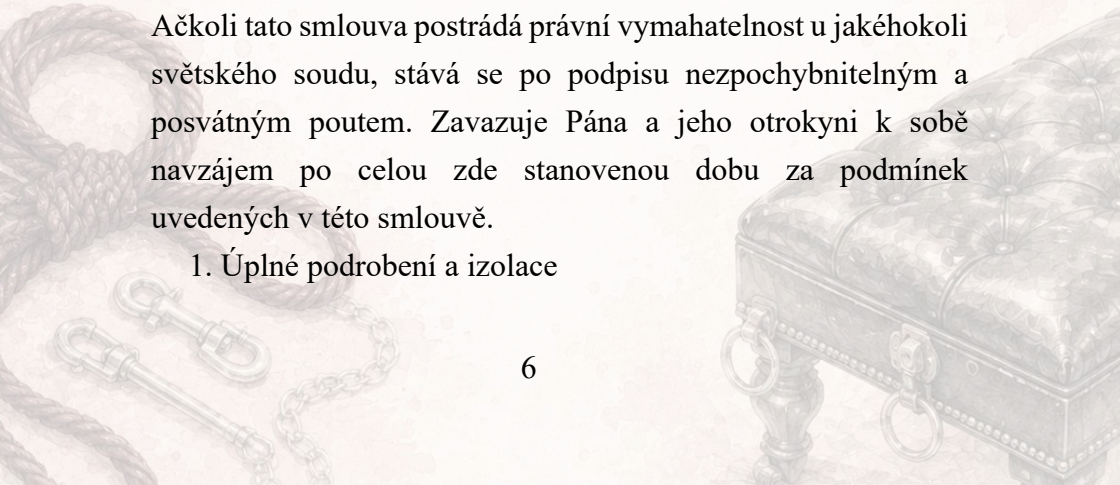
hraně nehtu a tím drobným gestem prozradila nervozitu, již se snažila skrýt.

Zaujala mě během několika minut. Ještě téhož dne jsem si nechal předložit všechno, co se o ní dalo zjistit.

Charlotte nedokončila vysokou školu, přestože se chtěla stát učitelkou. Studia zanechala dřív, než mohla získat titul, a její původní plány se rozpadly spolu se vztahem, který ji měl podle všeho připravit téměř o všechno. Její bývalý partner James ji týral. Ve veřejně dostupných záznamech nebyly všechny podrobnosti, ale našel jsem jich dost, abych pochopil, proč se při prudším pohybu někdy instinktivně stáhne a proč tak pozorně sleduje náladu mužů ve své blízkosti.

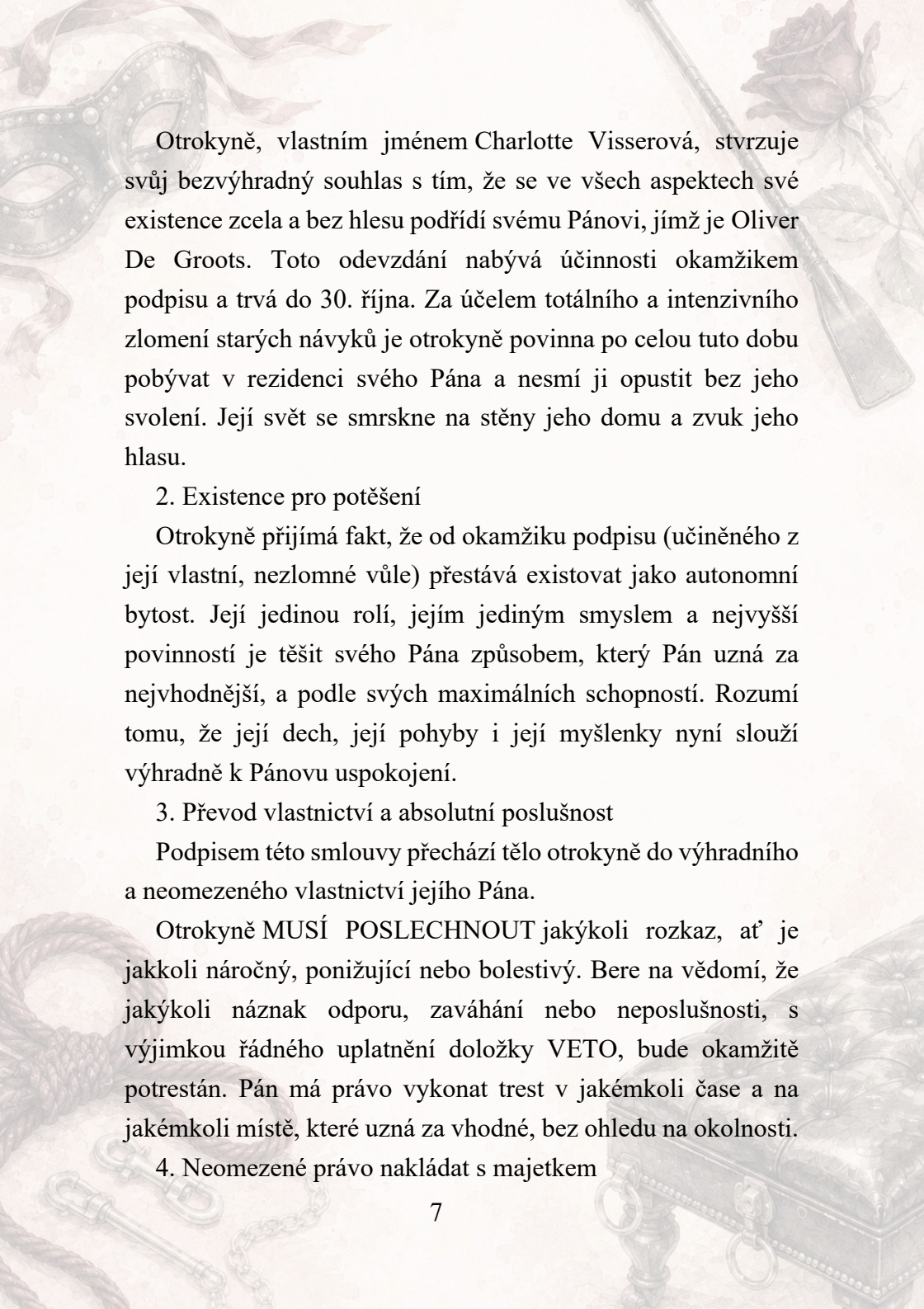
Po odchodu od něj neměla vlastní domov. Teď bydlí u kamarádky a snaží se postavit na nohy s penězi, které sotva stačí na běžný život. Potřebovala práci a nový začátek. Já jsem po několika minutách pozorování věděl, že jí obojí nabídnu.

SMLOUVA O ABSOLUTNÍM ODEVZDÁNÍ A DOBROVOLNÉM OTROCTVÍ

Ačkoli tato smlouva postrádá právní vymahatelnost u jakéhokoli světského soudu, stává se po podpisu nezpochybnitelným a posvátným poutem. Zavazuje Pána a jeho otrokyni k sobě navzájem po celou zde stanovenou dobu za podmínek uvedených v této smlouvě.

1. Úplné podrobení a izolace

Otrokyně, vlastním jménem Charlotte Visserová, stvrzuje svůj bezvýhradný souhlas s tím, že se ve všech aspektech své existence zcela a bez hlesu podřídí svému Pánovi, jímž je Oliver De Groots. Toto odevzdání nabývá účinnosti okamžikem podpisu a trvá do 30. října. Za účelem totálního a intenzivního zlomení starých návyků je otrokyně povinna po celou tuto dobu pobývat v rezidenci svého Pána a nesmí ji opustit bez jeho svolení. Její svět se smrskne na stěny jeho domu a zvuk jeho hlasu.

2. Existence pro potěšení

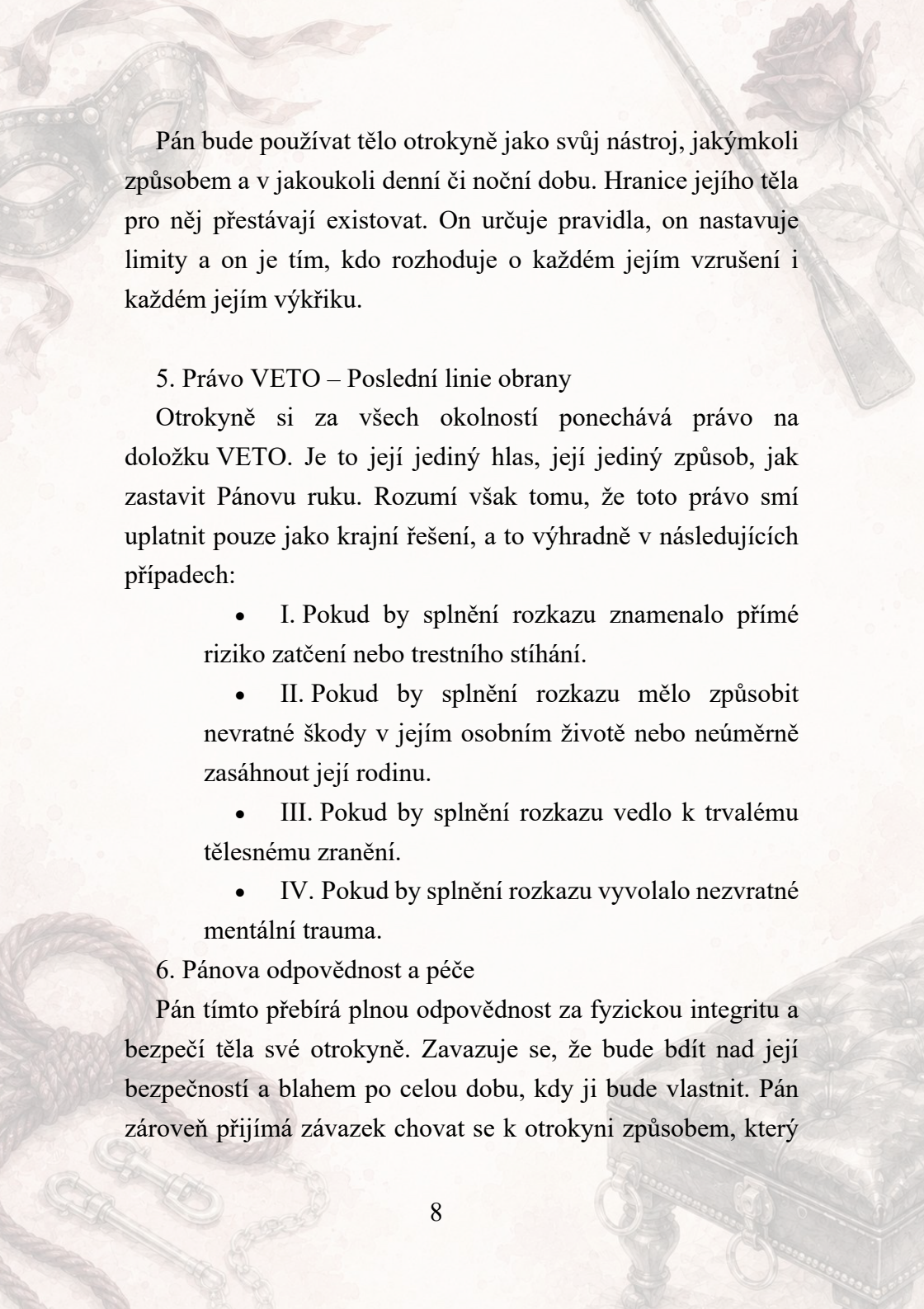
Otrokyně přijímá fakt, že od okamžiku podpisu (učiněného z její vlastní, nezlomné vůle) přestává existovat jako autonomní bytost. Její jedinou rolí, jejím jediným smyslem a nejvyšší povinností je těšit svého Pána způsobem, který Pán uzná za nejvhodnější, a podle svých maximálních schopností. Rozumí tomu, že její dech, její pohyby i její myšlenky nyní slouží výhradně k Pánovu uspokojení.

3. Převod vlastnictví a absolutní poslušnost

Podpisem této smlouvy přechází tělo otrokyně do výhradního a neomezeného vlastnictví jejího Pána.

Otrokyně MUSÍ POSLECHNOUT jakýkoli rozkaz, ať je jakkoli náročný, ponižující nebo bolestivý. Bere na vědomí, že jakýkoli náznak odporu, zaváhání nebo neposlušnosti, s výjimkou řádného uplatnění doložky VETO, bude okamžitě potrestán. Pán má právo vykonat trest v jakémkoli čase a na jakémkoli místě, které uzná za vhodné, bez ohledu na okolnosti.

4. Neomezené právo nakládat s majetkem

Pán bude používat tělo otrokyně jako svůj nástroj, jakýmkoli způsobem a v jakoukoli denní či noční dobu. Hranice jejího těla pro něj přestávají existovat. On určuje pravidla, on nastavuje limity a on je tím, kdo rozhoduje o každém jejím vzrušení i každém jejím výkřiku.

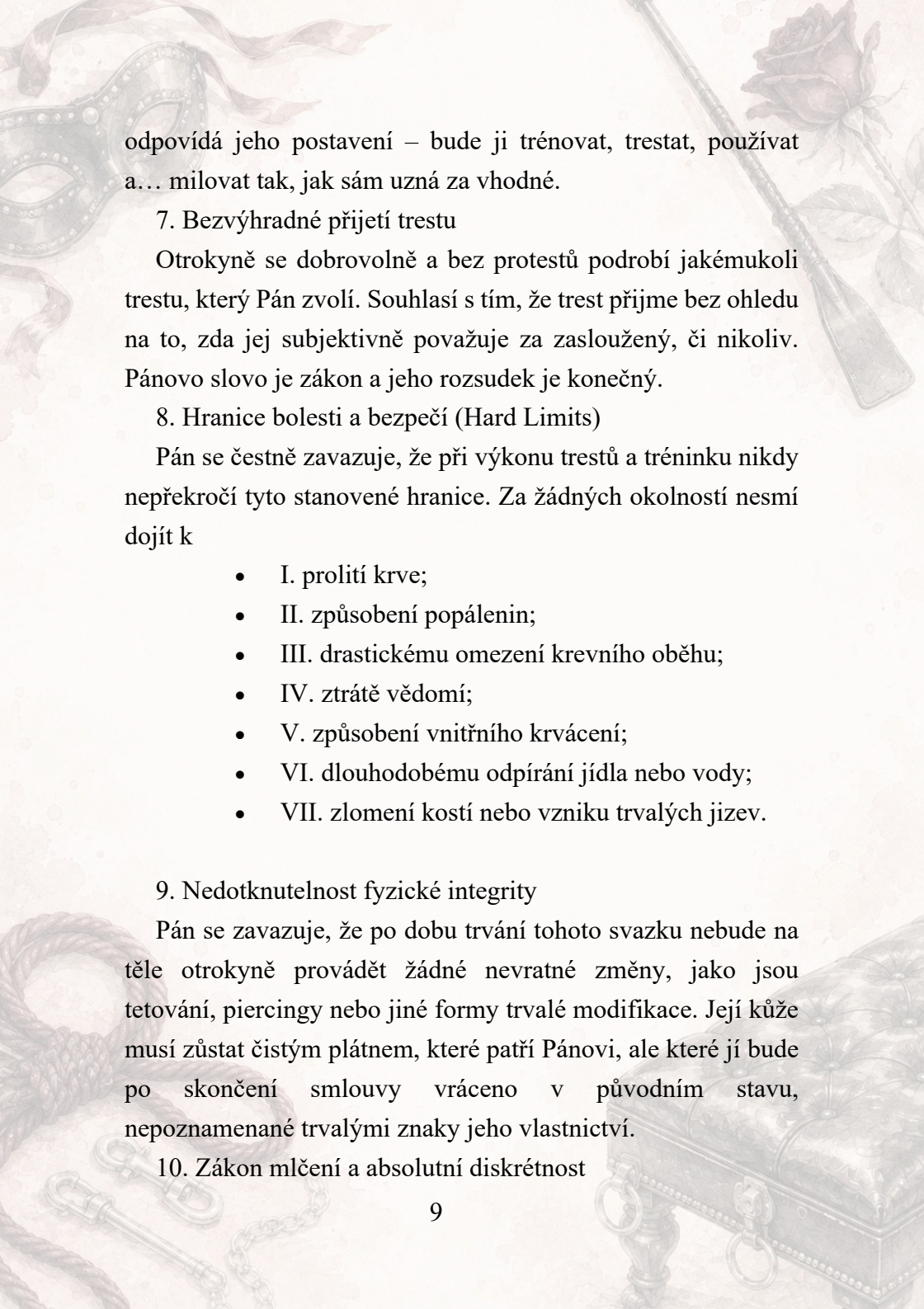
5. Právo VETO – Poslední linie obrany

Otrokyně si za všech okolností ponechává právo na doložku VETO. Je to její jediný hlas, její jediný způsob, jak zastavit Pánovu ruku. Rozumí však tomu, že toto právo smí uplatnit pouze jako krajní řešení, a to výhradně v následujících případech:

- I. Pokud by splnění rozkazu znamenalo přímé riziko zatčení nebo trestního stíhání.
- II. Pokud by splnění rozkazu mělo způsobit nevratné škody v jejím osobním životě nebo neúměrně zasáhnout její rodinu.
- III. Pokud by splnění rozkazu vedlo k trvalému tělesnému zranění.
- IV. Pokud by splnění rozkazu vyvolalo nezvratné mentální trauma.

6. Pánova odpovědnost a péče

Pán tímto přebírá plnou odpovědnost za fyzickou integritu a bezpečí těla své otrokyně. Zavazuje se, že bude bdít nad její bezpečností a blahem po celou dobu, kdy ji bude vlastnit. Pán zároveň přijímá závazek chovat se k otrokyni způsobem, který

odpovídá jeho postavení – bude ji trénovat, trestat, používat a... milovat tak, jak sám uzná za vhodné.

7. Bezvýhradné přijetí trestu

Otrokyně se dobrovolně a bez protestů podrobí jakémukoli trestu, který Pán zvolí. Souhlasí s tím, že trest přijme bez ohledu na to, zda jej subjektivně považuje za zasloužený, či nikoliv. Pánovo slovo je zákon a jeho rozsudek je konečný.

8. Hranice bolesti a bezpečí (Hard Limits)

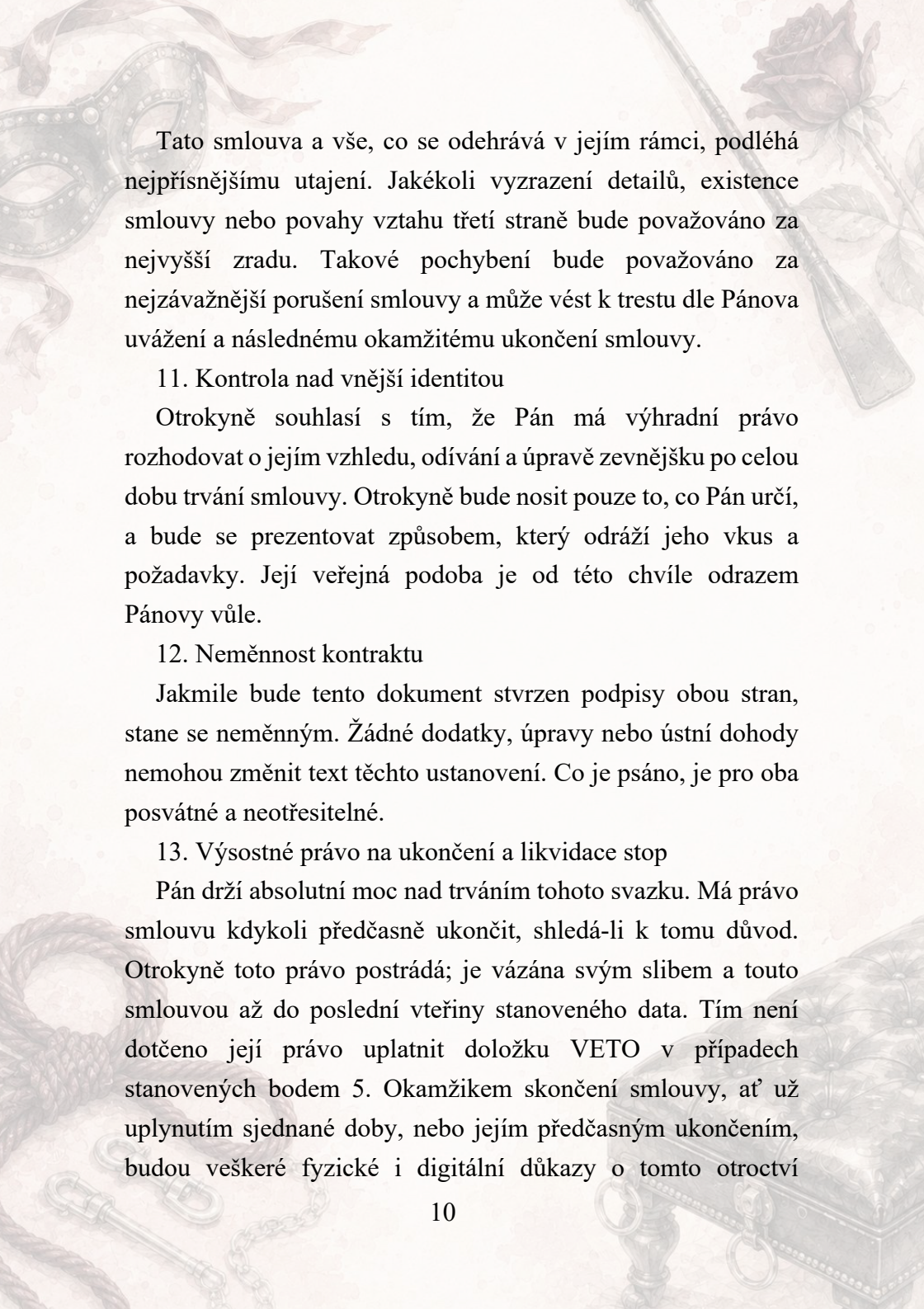
Pán se čestně zavazuje, že při výkonu trestů a tréninku nikdy nepřekročí tyto stanovené hranice. Za žádných okolností nesmí dojít k

- I. prolití krve;
- II. způsobení popálenin;
- III. drastickému omezení krevního oběhu;
- IV. ztrátě vědomí;
- V. způsobení vnitřního krvácení;
- VI. dlouhodobému odpírání jídla nebo vody;
- VII. zlomení kostí nebo vzniku trvalých jizev.

9. Nedotknutelnost fyzické integrity

Pán se zavazuje, že po dobu trvání tohoto svazku nebude na těle otrokyně provádět žádné nevratné změny, jako jsou tetování, piercingy nebo jiné formy trvalé modifikace. Její kůže musí zůstat čistým plátnem, které patří Pánovi, ale které jí bude po skončení smlouvy vráceno v původním stavu, nepoznamenané trvalými znaky jeho vlastnictví.

10. Zákon mlčení a absolutní diskrétnost

Tato smlouva a vše, co se odehrává v jejím rámci, podléhá nej přísnějšímu utajení. Jakékoli vyjádření detailů, existence smlouvy nebo povahy vztahu třetí straně bude považováno za nejvyšší zradu. Takové pochybení bude považováno za nejzávažnější porušení smlouvy a může vést k trestu dle Pánova uvážení a následnému okamžitému ukončení smlouvy.

11. Kontrola nad vnější identitou

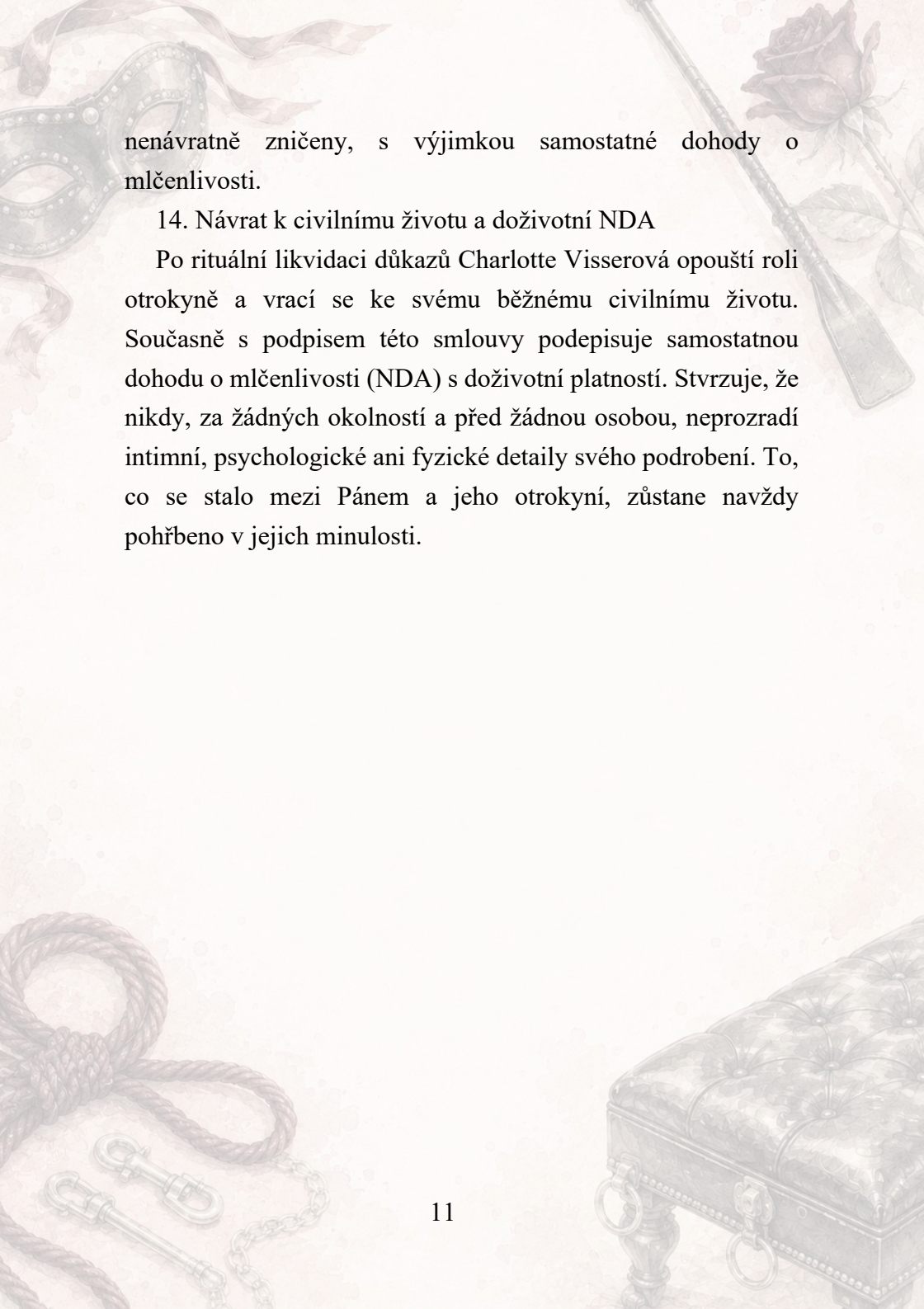
Otrokyně souhlasí s tím, že Pán má výhradní právo rozhodovat o jejím vzhledu, odívání a úpravě zevnějšku po celou dobu trvání smlouvy. Otrokyně bude nosit pouze to, co Pán určí, a bude se prezentovat způsobem, který odráží jeho vkus a požadavky. Její veřejná podoba je od této chvíle odrazem Pánovy vůle.

12. Neměnnost kontraktu

Jakmile bude tento dokument stvrzen podpisy obou stran, stane se neměnným. Žádné dodatky, úpravy nebo ústní dohody nemohou změnit text těchto ustanovení. Co je psáno, je pro oba posvátné a neotřesitelné.

13. Výsostné právo na ukončení a likvidace stop

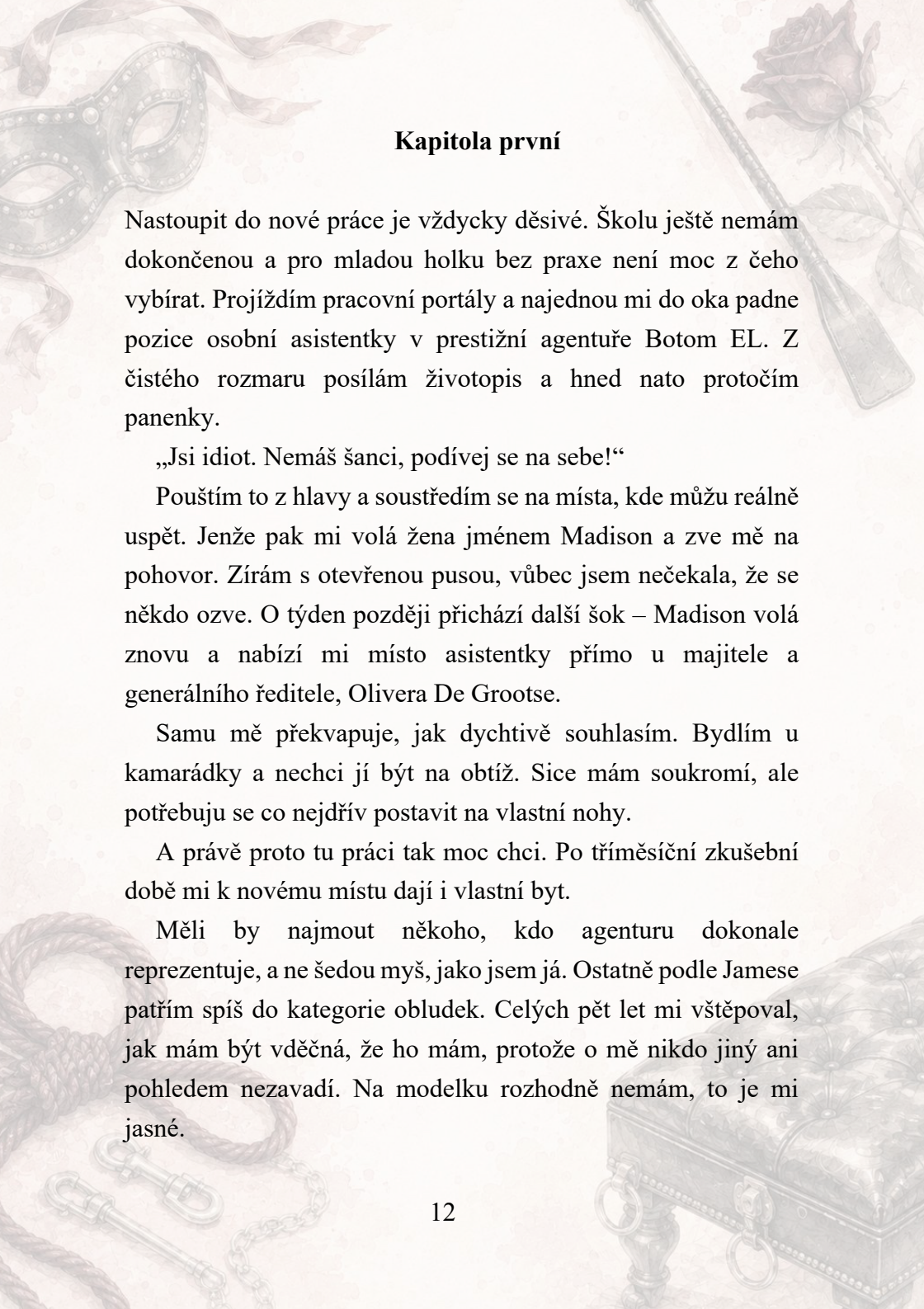
Pán drží absolutní moc nad trváním tohoto svazku. Má právo smlouvu kdykoli předčasně ukončit, shledá-li k tomu důvod. Otrokyně toto právo postrádá; je vázána svým slibem a touto smlouvou až do poslední vteřiny stanoveného data. Tím není dotčeno její právo uplatnit doložku VETO v případech stanovených bodem 5. Okamžikem skončení smlouvy, ať už uplynutím sjednané doby, nebo jejím předčasným ukončením, budou veškeré fyzické i digitální důkazy o tomto otroctví

nenávratně zničeny, s výjimkou samostatné dohody o mlčenlivosti.

14. Návrat k civilnímu životu a doživotní NDA

Po rituální likvidaci důkazů Charlotte Visserová opouští roli otrokyně a vrací se ke svému běžnému civilnímu životu. Současně s podpisem této smlouvy podepisuje samostatnou dohodu o mlčenlivosti (NDA) s doživotní platností. Stvrzuje, že nikdy, za žádných okolností a před žádnou osobou, neprozradí intimní, psychologické ani fyzické detaily svého podrobení. To, co se stalo mezi Pánem a jeho otrokyní, zůstane navždy pohřbeno v jejich minulosti.

Kapitola první

Nastoupit do nové práce je vždycky děsivé. Školu ještě nemám dokončenou a pro mladou holku bez praxe není moc z čeho vybírat. Projíždím pracovní portály a najednou mi do oka padne pozice osobní asistentky v prestižní agentuře Botom EL. Z čistého rozmaru posílám životopis a hned nato protočím panenky.

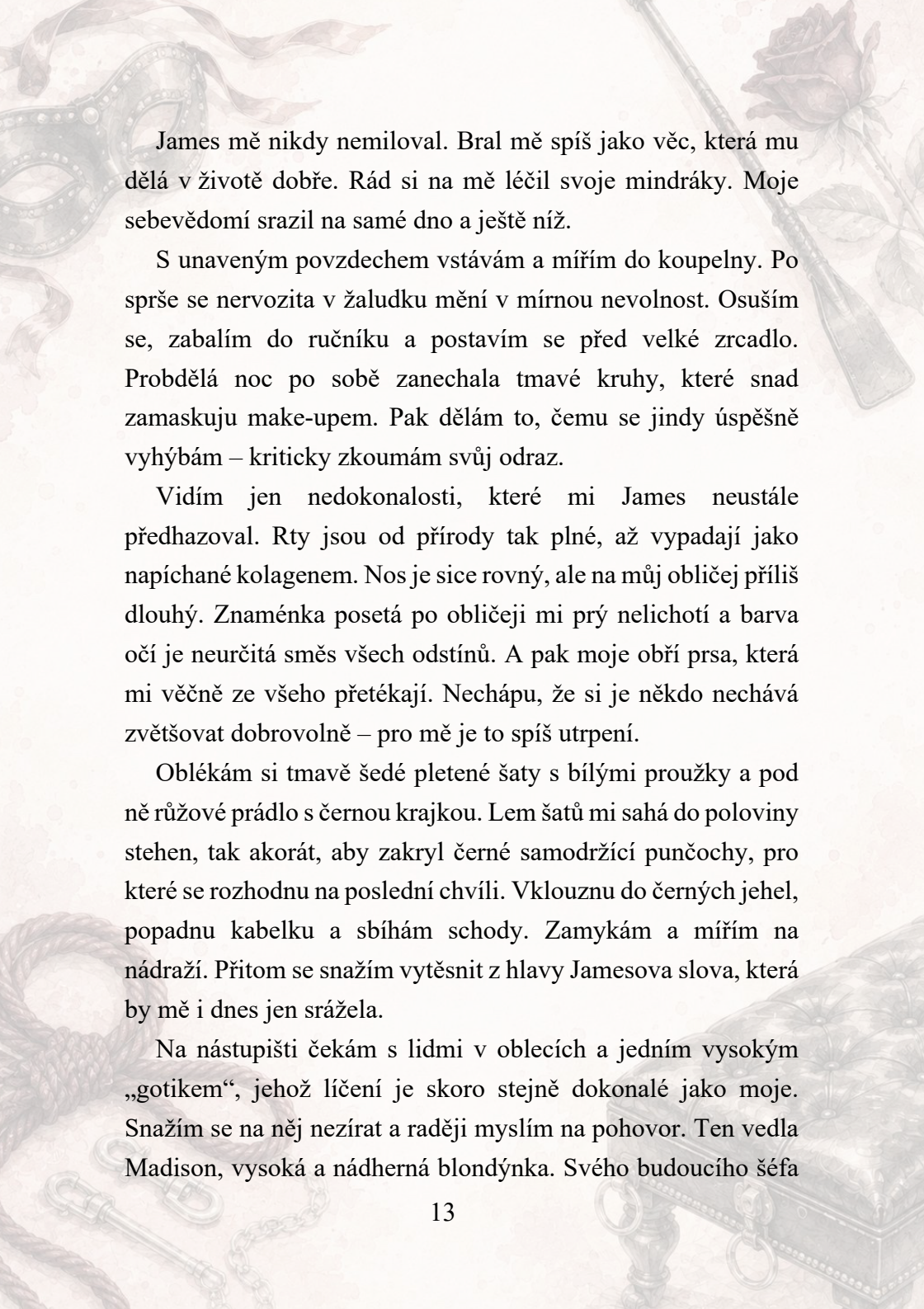
„Jsi idiot. Nemáš šanci, podívej se na sebe!“

Pouštím to z hlavy a soustředím se na místa, kde můžu reálně uspět. Jenže pak mi volá žena jménem Madison a zve mě na pohovor. Zírám s otevřenou pusou, vůbec jsem nečekala, že se někdo ozve. O týden později přichází další šok – Madison volá znovu a nabízí mi místo asistentky přímo u majitele a generálního ředitele, Olivera De Grootse.

Samu mě překvapuje, jak dychtivě souhlasím. Bydlím u kamarádky a nechci jí být na obtíž. Sice mám soukromí, ale potřebuju se co nejdřív postavit na vlastní nohy.

A právě proto tu práci tak moc chci. Po tříměsíční zkušební době mi k novému místu dají i vlastní byt.

Měli by najmout někoho, kdo agenturu dokonale reprezentuje, a ne šedou myš, jako jsem já. Ostatně podle Jamese patřím spíš do kategorie obludek. Celých pět let mi vštěpoval, jak mám být vděčná, že ho mám, protože o mě nikdo jiný ani pohledem nezavadí. Na modelku rozhodně nemám, to je mi jasné.

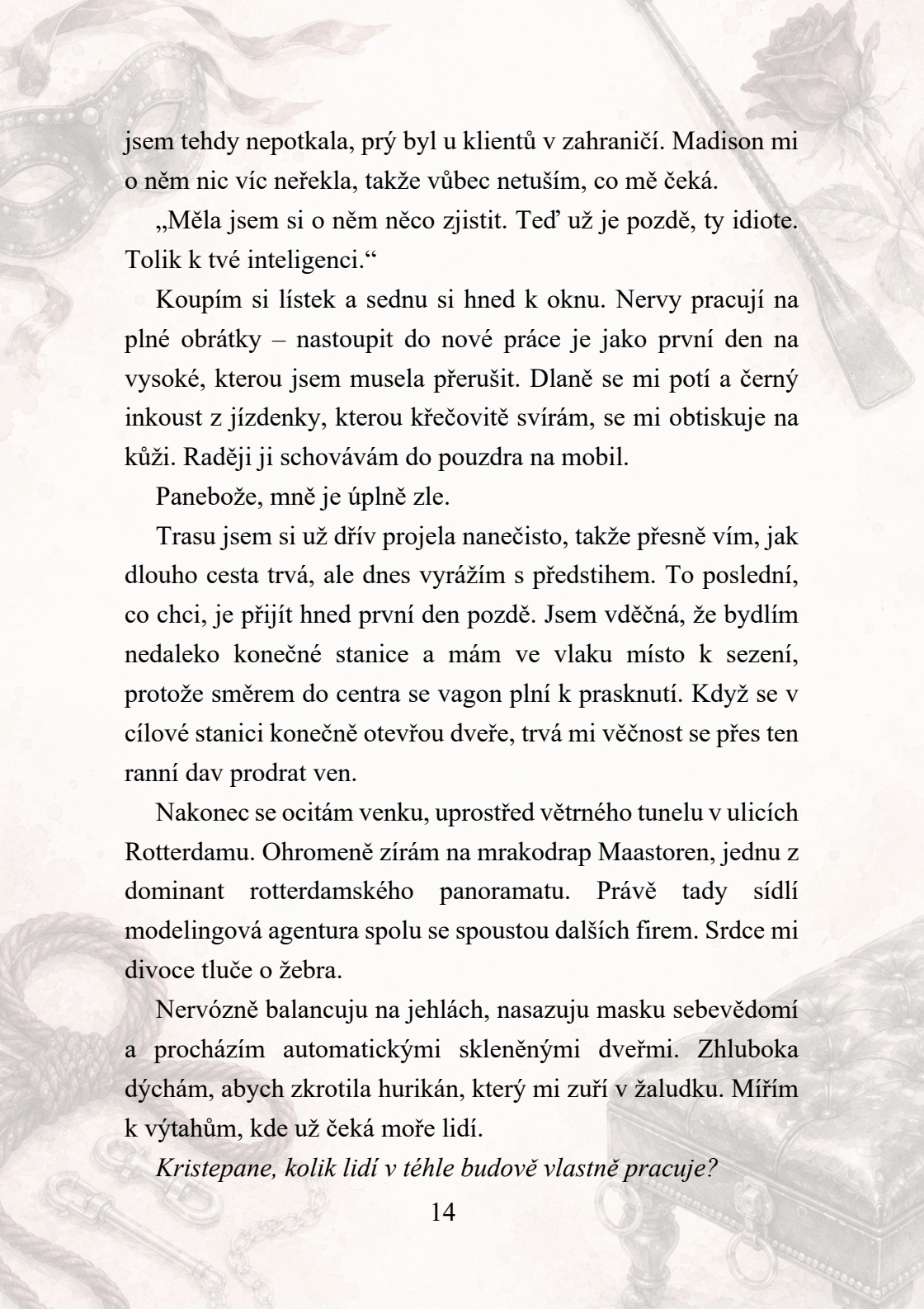
James mě nikdy nemiloval. Bral mě spíš jako věc, která mu dělá v životě dobře. Rád si na mě léčil svoje mindráky. Moje sebevědomí srazil na samé dno a ještě níž.

S unaveným povzdechem vstávám a mířím do koupelny. Po sprše se nervozita v žaludku mění v mírnou nevolnost. Osuším se, zabalím do ručníku a postavím se před velké zrcadlo. Probdělá noc po sobě zanechala tmavé kruhy, které snad zamaskuju make-upem. Pak dělám to, čemu se jindy úspěšně vyhýbám – kriticky zkoumám svůj odraz.

Vidím jen nedokonalosti, které mi James neustále předhazoval. Rty jsou od přírody tak plné, až vypadají jako napíchané kolagenem. Nos je sice rovný, ale na můj obličej příliš dlouhý. Znaménka posetá po obličejí mi prý nelichotí a barva očí je neurčitá směs všech odstínů. A pak moje obří prsa, která mi věčně ze všeho přetékají. Nechápu, že si je někdo nechává zvětšovat dobrovolně – pro mě je to spíš utrpení.

Oblékám si tmavě šedé pletené šaty s bílými proužky a pod ně růžové prádlo s černou krajkou. Lem šatů mi sahá do poloviny stehén, tak akorát, aby zakryl černé samodržící punčochy, pro které se rozhodnu na poslední chvíli. Vklouznu do černých jehel, popadnu kabelku a sbíhám schody. Zamykám a mířím na nádraží. Přitom se snažím vytěsnit z hlavy Jamesova slova, která by mě i dnes jen srážela.

Na nástupišti čekám s lidmi v oblecích a jedním vysokým „gotikem“, jehož líčení je skoro stejně dokonalé jako moje. Snažím se na něj nezírat a raději myslím na pohovor. Ten vedla Madison, vysoká a nádherná blondýnka. Svého budoucího šéfa

jsem tehdy nepotkala, prý byl u klientů v zahraničí. Madison mi o něm nic víc neřekla, takže vůbec netuším, co mě čeká.

„Měla jsem si o něm něco zjistit. Teď už je pozdě, ty idiote. Tolik k tvé inteligenci.“

Koupím si lístek a sednu si hned k oknu. Nervy pracují na plné obrátky – nastoupit do nové práce je jako první den na vysoké, kterou jsem musela přerušit. Dlaně se mi potí a černý inkoust z jízdenky, kterou křečovitě svírám, se mi obtiskuje na kůži. Raději ji schovávám do pouzdra na mobil.

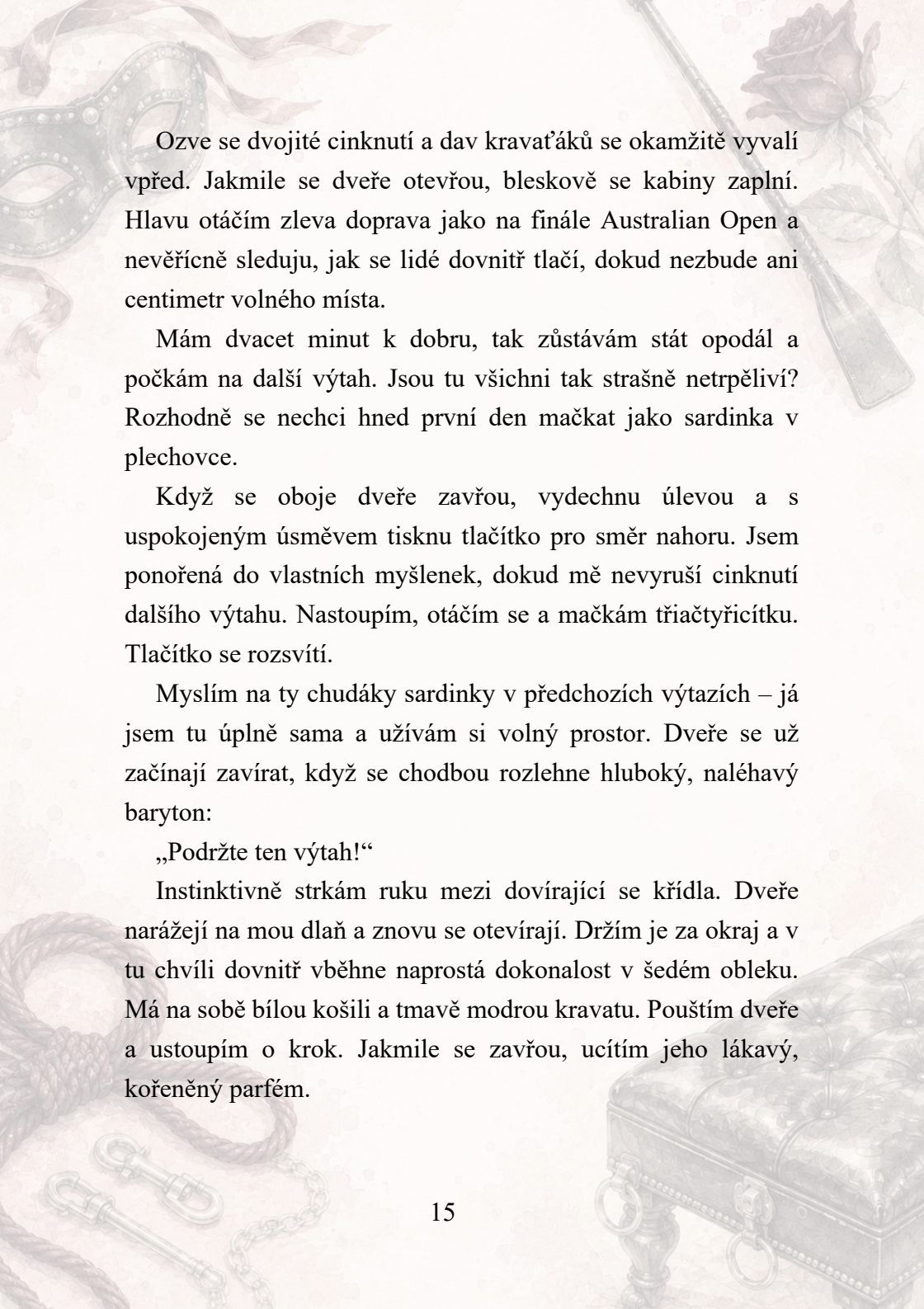
Panebože, mně je úplně zle.

Trasu jsem si už dřív projela nanečisto, takže přesně vím, jak dlouho cesta trvá, ale dnes vyrážím s předstihem. To poslední, co chci, je přijít hned první den pozdě. Jsem vděčná, že bydlím nedaleko konečné stanice a mám ve vlaku místo k sezení, protože směrem do centra se vagon plní k prasknutí. Když se v cílové stanici konečně otevřou dveře, trvá mi věčnost se přes ten ranní dav prodrat ven.

Nakonec se ocitám venku, uprostřed větrného tunelu v ulicích Rotterdamu. Ohromeně zírám na mrakodrap Maastoren, jednu z dominant rotterdamského panoramatu. Právě tady sídlí modelingová agentura spolu se spoustou dalších firem. Srdce mi divoce tlouče o žebra.

Nervózně balancuju na jehlách, nasazuju masku sebevědomí a procházím automatickými skleněnými dveřmi. Zhluboka dýchám, abych zkrotila hurikán, který mi zuří v žaludku. Mířím k výtahům, kde už čeká moře lidí.

Kristepane, kolik lidí v téhle budově vlastně pracuje?

Ozve se dvojité cinknutí a dav kravaťáků se okamžitě vyvalí vpřed. Jakmile se dveře otevrou, bleskově se kabiny zaplní. Hlavu otáčím zleva doprava jako na finále Australian Open a nevěřícně sleduju, jak se lidé dovnitř tlačí, dokud nezbude ani centimetr volného místa.

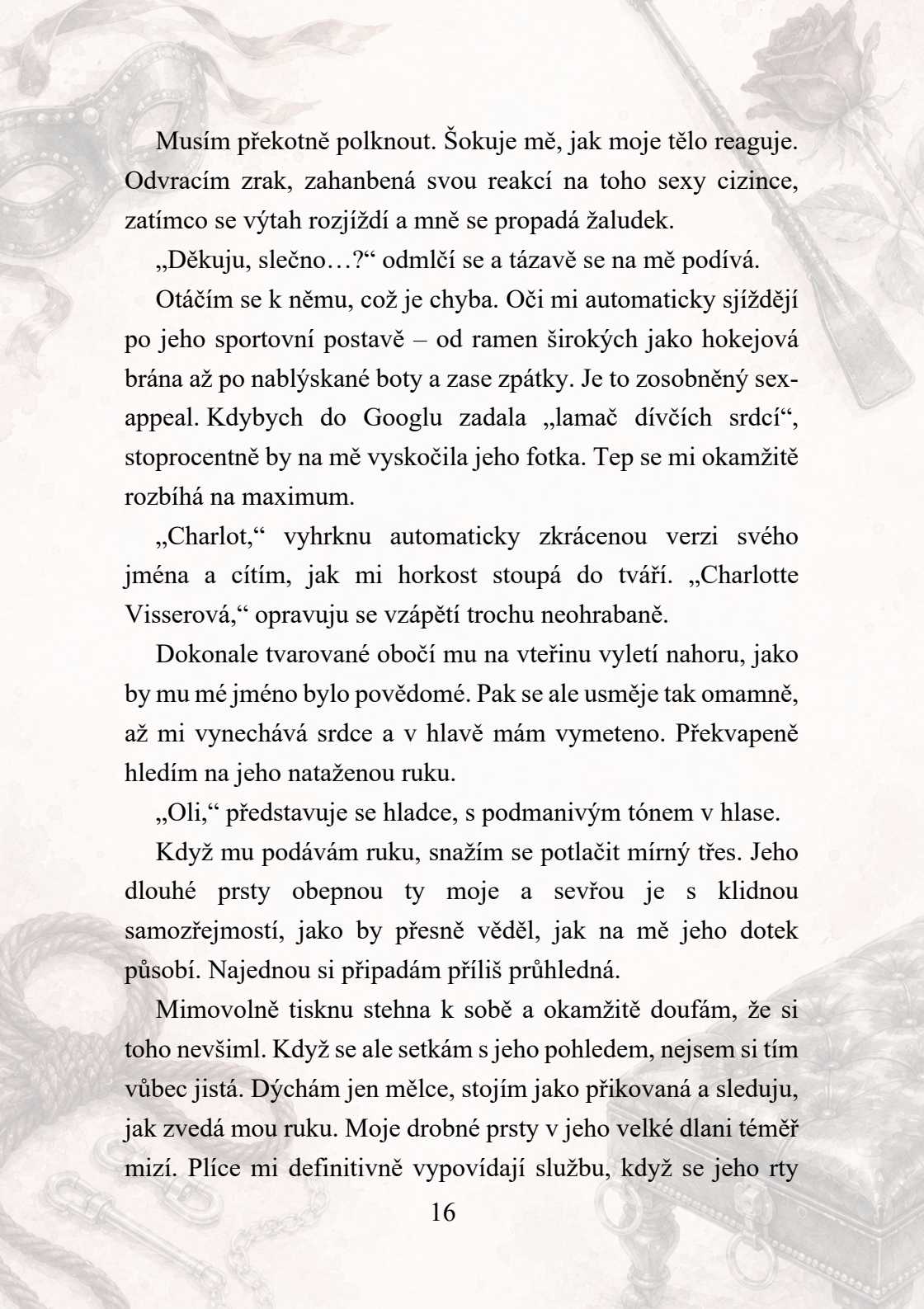
Mám dvacet minut k dobru, tak zůstávám stát opodál a počkám na další výtah. Jsou tu všichni tak strašně netrpěliví? Rozhodně se nechci hned první den mačkat jako sardinka v plechovce.

Když se oboje dveře zavrou, vydechnu úlevou a s uspokojeným úsměvem tisknu tlačítko pro směr nahoru. Jsem ponořená do vlastních myšlenek, dokud mě nevyruší cinknutí dalšího výtahu. Nastoupím, otáčím se a mačkám třiačtyřicítku. Tlačítko se rozsvítí.

Myslím na ty chudáky sardinky v předchozích výtazích – já jsem tu úplně sama a užívám si volný prostor. Dveře se už začínají zavírat, když se chodbou rozlehne hluboký, naléhavý baryton:

„Podržte ten výtah!“

Instinktivně strkám ruku mezi dovírající se křídla. Dveře narážejí na mou dlaň a znovu se otevírají. Držím je za okraj a v tu chvíli dovnitř vběhne naprostá dokonalost v šedém obleku. Má na sobě bílou košili a tmavě modrou kravatu. Pouštím dveře a ustoupím o krok. Jakmile se zavrou, ucítím jeho lákavý, kořeněný parfém.

Musím překotně polknout. Šokuje mě, jak moje tělo reaguje. Odvracím zrak, zahanbená svou reakcí na toho sexy cizince, zatímco se výtah rozjíždí a mně se propadá žaludek.

„Děkuju, slečno...?“ odmlčí se a tázavě se na mě podívá.

Otáčím se k němu, což je chyba. Oči mi automaticky sjíždějí po jeho sportovní postavě – od ramen širokých jako hokejová brána až po nablýskané boty a zase zpátky. Je to zosobněný sex-appeal. Kdybych do Googlu zadala „lamač dívčích srdcí“, stoprocentně by na mě vyskočila jeho fotka. Tep se mi okamžitě rozbíhá na maximum.

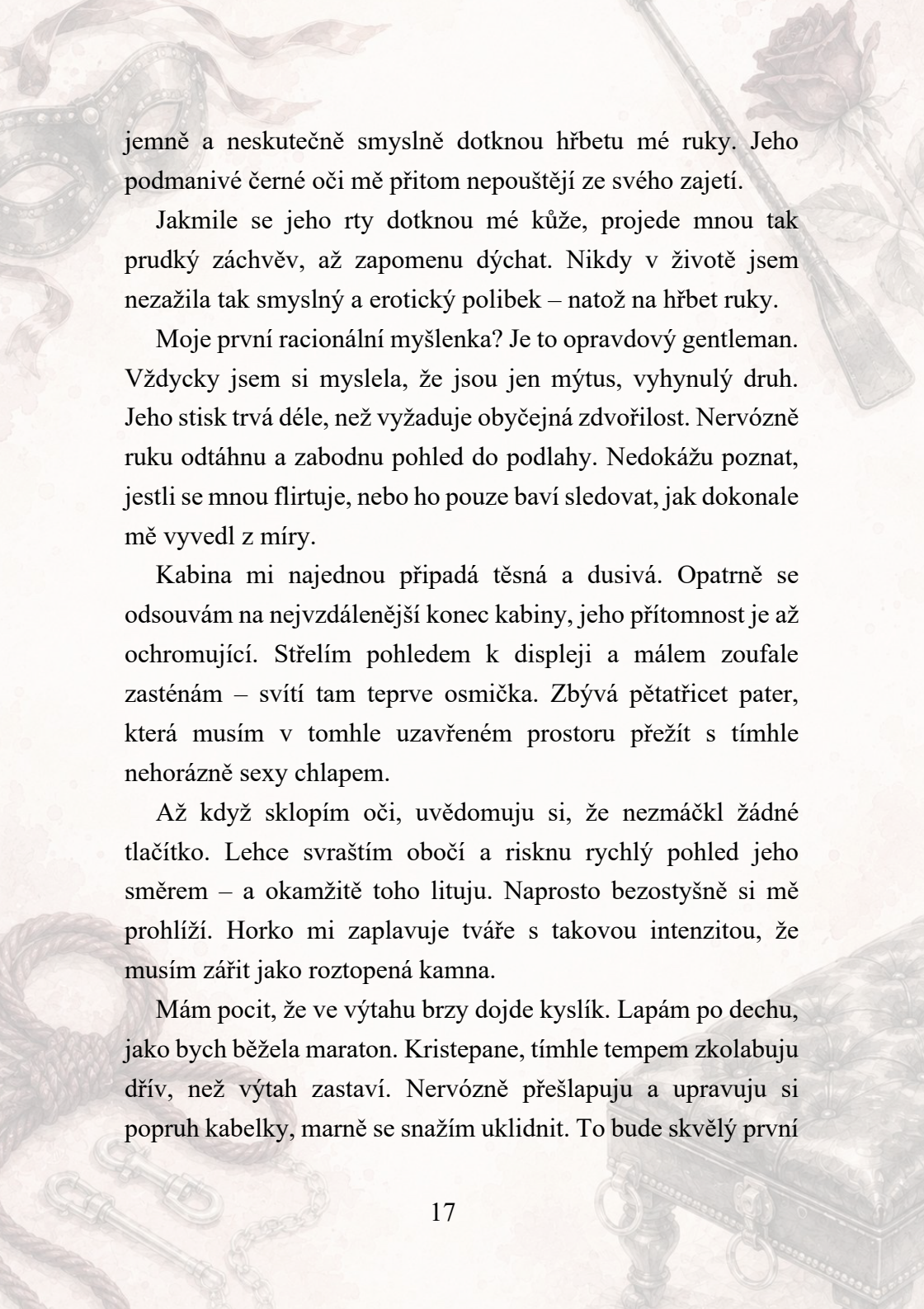
„Charlot,“ vyhrknu automaticky zkrácenou verzi svého jména a cítím, jak mi horkost stoupá do tváří. „Charlotte Visserová,“ opravuju se vzápětí trochu neohrabaně.

Dokonale tvarované obočí mu na vteřinu vyletí nahoru, jako by mu mé jméno bylo povědomé. Pak se ale usměje tak omamně, až mi vynechává srdce a v hlavě mám vymetenou. Překvapeně hledím na jeho nataženou ruku.

„Oli,“ představuje se hladce, s podmanivým tónem v hlase.

Když mu podávám ruku, snažím se potlačit mírný třes. Jeho dlouhé prsty obepnou ty moje a sevrou je s klidnou samozřejmostí, jako by přesně věděl, jak na mě jeho dotek působí. Najednou si připadám příliš průhledná.

Mimovolně tisknu stehna k sobě a okamžitě doufám, že si toho nevšiml. Když se ale setkám s jeho pohledem, nejsem si tím vůbec jistá. Dýchám jen mělce, stojím jako přikovaná a sleduju, jak zvedá mou ruku. Moje drobné prsty v jeho velké dlani téměř mizí. Plíce mi definitivně vypovídají službu, když se jeho rty

jemně a neskutečně smyslně dotknou hřbetu mé ruky. Jeho podmanivé černé oči mě přitom nepouštějí ze svého zajetí.

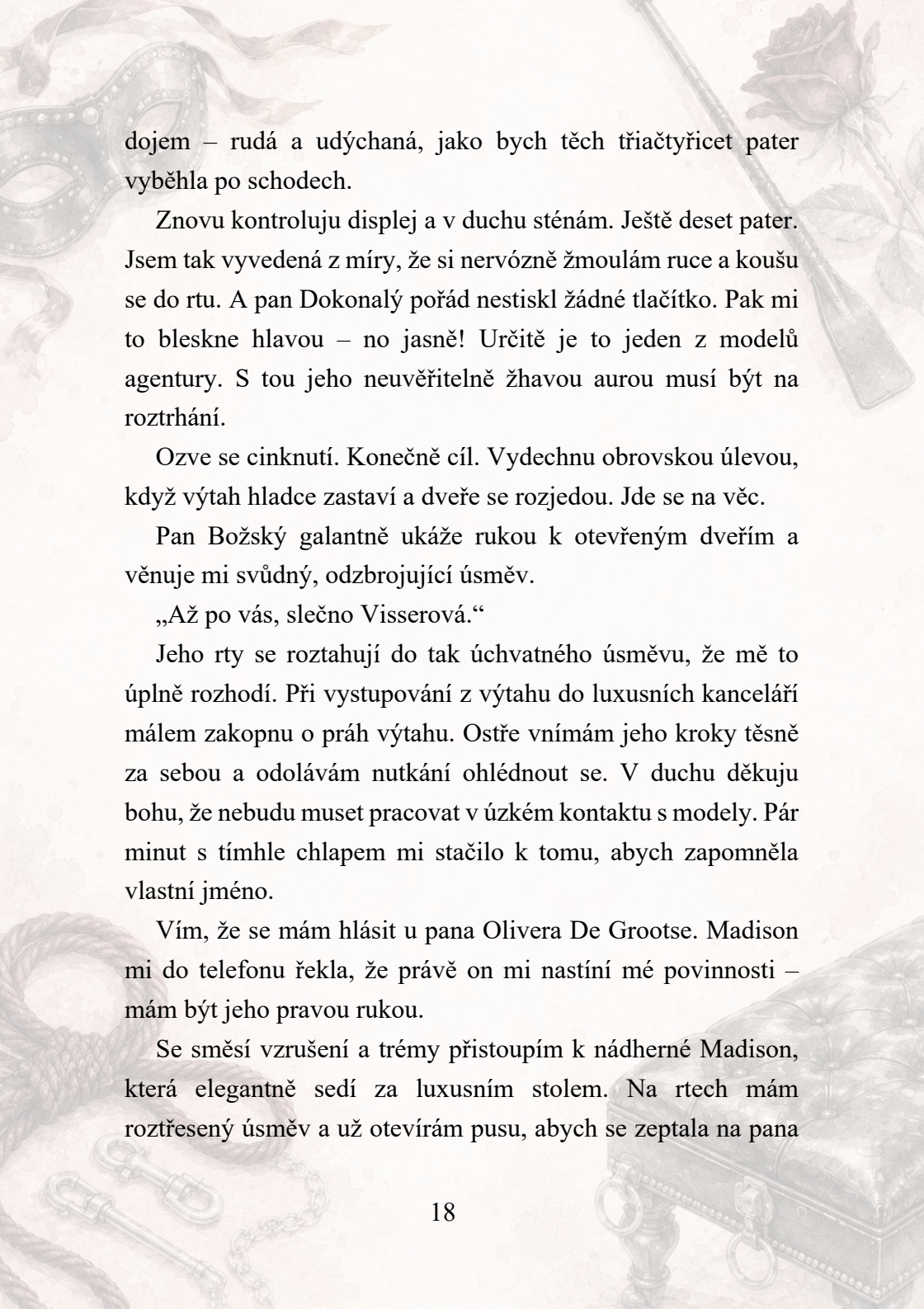
Jakmile se jeho rty dotknou mé kůže, projede mnou tak prudký záchvěv, až zapomenu dýchat. Nikdy v životě jsem nezažila tak smyslný a erotický polibek – natož na hřbet ruky.

Moje první racionální myšlenka? Je to opravdový gentleman. Vždycky jsem si myslela, že jsou jen mýtus, vyhynulý druh. Jeho stisk trvá déle, než vyžaduje obyčejná zdvořilost. Nervózně ruku odtáhnou a zabodnu pohled do podlahy. Nedokážu poznat, jestli se mnou flirtuje, nebo ho pouze baví sledovat, jak dokonale mě vyvedl z míry.

Kabina mi najednou připadá těsná a dusivá. Opatrně se odsouvám na nejvzdálenější konec kabiny, jeho přítomnost je až ochromující. Střelím pohledem k displeji a málem zoufale zasténám – svítí tam teprve osmička. Zbývá pětatřicet pater, která musím v tomhle uzavřeném prostoru přežít s tímhle nehorázně sexy chlapem.

Až když sklopím oči, uvědomuju si, že nezmáčkl žádné tlačítko. Lehce svráštím obočí a risknu rychlý pohled jeho směrem – a okamžitě toho lituju. Naprosto bezostyšně si mě prohlíží. Horko mi zaplavuje tváře s takovou intenzitou, že musím zářit jako roztopená kamna.

Mám pocit, že ve výtahu brzy dojde kyslík. Lapám po dechu, jako bych běžela maraton. Kristepane, tímhle tempem zkolabuju dřív, než výtah zastaví. Nervózně přešlapuju a upravuju si popruh kabelky, marně se snažím uklidnit. To bude skvělý první

dojem – rudá a udýchaná, jako bych těch třiačtyřicet pater vyběhla po schodech.

Znovu kontroloju displej a v duchu sténám. Ještě deset pater. Jsem tak vyvedená z míry, že si nervózně žmoulám ruce a koušu se do rtu. A pan Dokonalý pořád nestiskl žádné tlačítko. Pak mi to bleskne hlavou – no jasně! Určitě je to jeden z modelů agentury. S tou jeho neuvěřitelně žhavou aurou musí být na roztrhání.

Ozve se cinknutí. Konečně cíl. Vydechnu obrovskou úlevou, když výtah hladce zastaví a dveře se rozjedou. Jde se na věc.

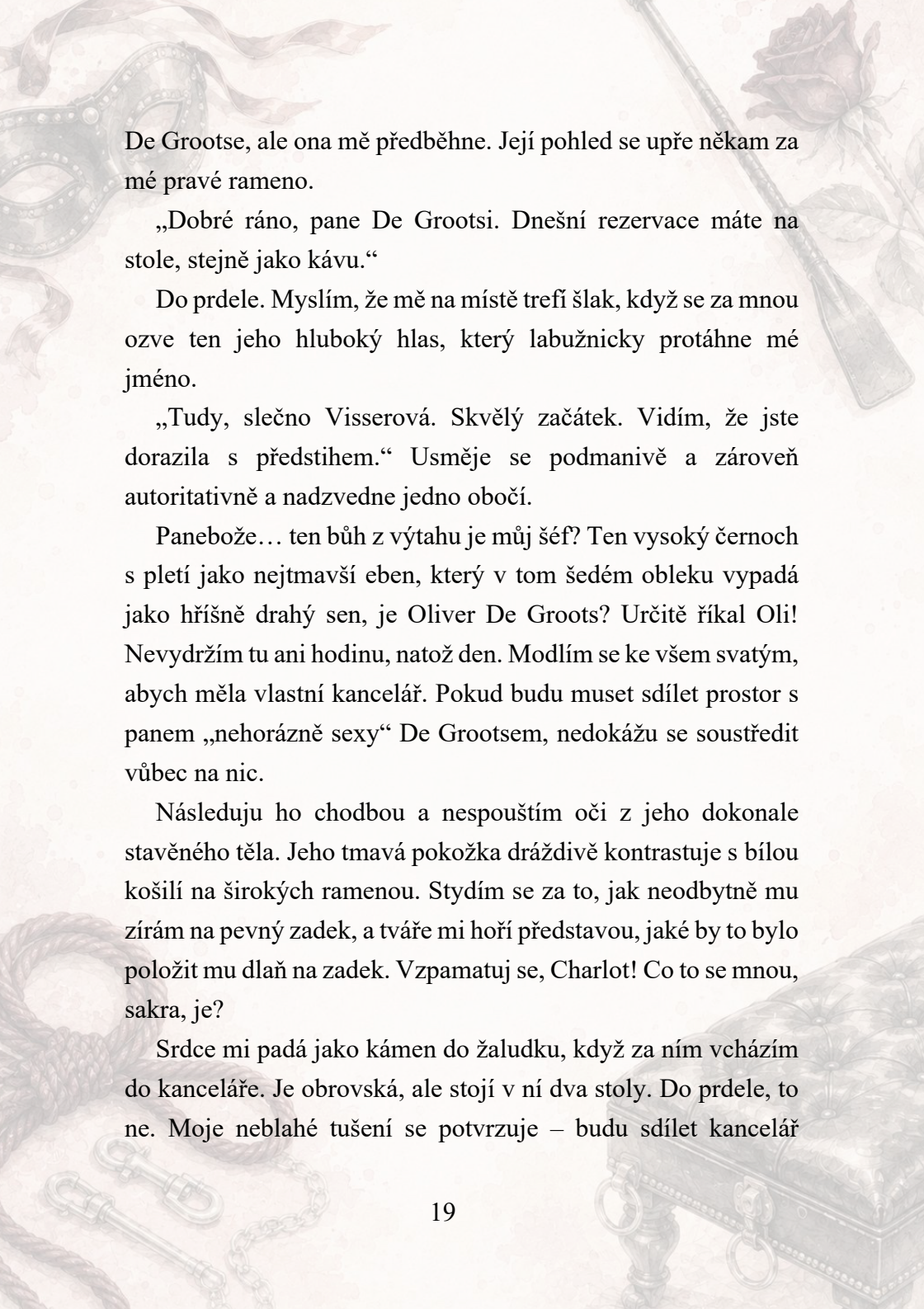
Pan Božský galantně ukáže rukou k otevřeným dveřím a věnuje mi svůdný, odzbrojující úsměv.

„Až po vás, slečno Visserová.“

Jeho rty se roztahují do tak úchvatného úsměvu, že mě to úplně rozhodí. Při vystupování z výtahu do luxusních kanceláří málem zakopnu o práh výtahu. Ostře vnímám jeho kroky těsně za sebou a odolávám nutkání ohlédnout se. V duchu děkuju bohu, že nebudu muset pracovat v úzkém kontaktu s modely. Pár minut s tímhle chlapem mi stačilo k tomu, abych zapomněla vlastní jméno.

Vím, že se mám hlásit u pana Olivera De Grootse. Madison mi do telefonu řekla, že právě on mi nastíní mé povinnosti – mám být jeho pravou rukou.

Se směsí vzrušení a trémy přistoupím k nádherné Madison, která elegantně sedí za luxusním stolem. Na rtech mám roztřesený úsměv a už otevírám pus, abych se zeptala na pana

De Grootse, ale ona mě předběhne. Její pohled se upře někam za mé pravé rameno.

„Dobré ráno, pane De Grootsi. Dnešní rezervace máte na stole, stejně jako kávu.“

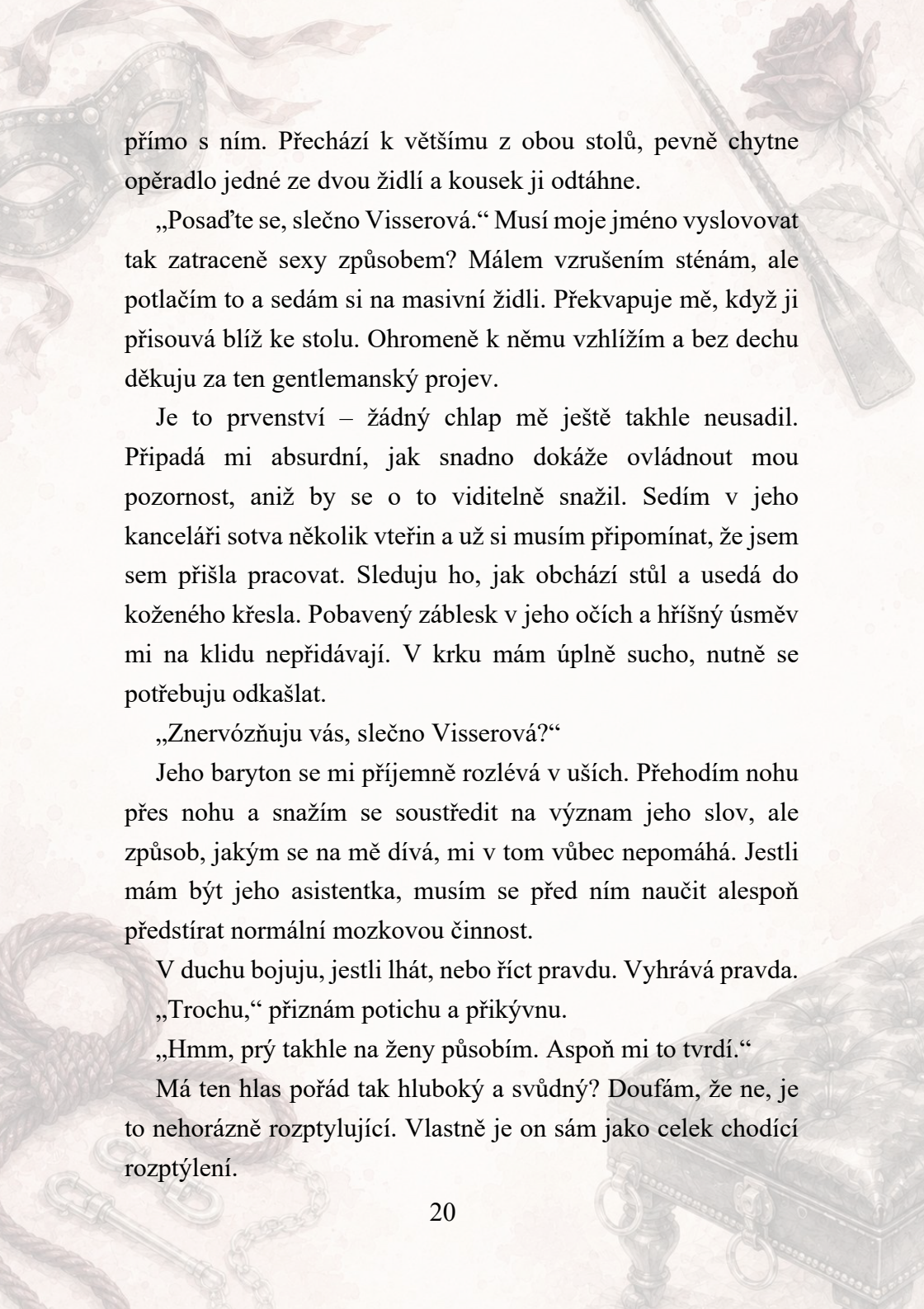
Do prdele. Myslím, že mě na místě trefí šlak, když se za mnou ozve ten jeho hluboký hlas, který labužnický protáhne mé jméno.

„Tudy, slečno Visserová. Skvělý začátek. Vidím, že jste dorazila s předstihem.“ Usměje se podmanivě a zároveň autoritativně a nadzvedne jedno obočí.

Panebože... ten bůh z výtahu je můj šéf? Ten vysoký černoch s pletí jako nejtmavší eben, který v tom šedém obleku vypadá jako hříšně drahý sen, je Oliver De Groot? Určitě říkal Oli! Nevydržím tu ani hodinu, natož den. Modlím se ke všem svatým, abych měla vlastní kancelář. Pokud budu muset sdílet prostor s panem „nehorázně sexy“ De Grootsem, nedokážu se soustředit vůbec na nic.

Následuju ho chodbou a nespouštím oči z jeho dokonale stavěného těla. Jeho tmavá pokožka dráždivě kontrastuje s bílou košilí na širokých ramenou. Stydím se za to, jak neodbytně mu zírám na pevný zadek, a tváře mi hoří představou, jaké by to bylo položit mu dlaň na zadek. Vzpamatuj se, Charlot! Co to se mnou, sakra, je?

Srdce mi padá jako kámen do žaludku, když za ním vcházím do kanceláře. Je obrovská, ale stojí v ní dva stoly. Do prdele, to ne. Moje neblahé tušení se potvrzuje – budu sdílet kancelář

přímo s ním. Přechází k většímu z obou stolů, pevně chytne opěradlo jedné ze dvou židlí a kousek ji odtáhne.

„Posaďte se, slečno Visserová.“ Musí moje jméno vyslovovat tak zatraceně sexy způsobem? Málem vzrušením sténám, ale potlačím to a sedám si na masivní židli. Překvapuje mě, když ji přisouvá blíž ke stolu. Ohromeně k němu vzhlížím a bez dechu děkuju za ten gentlemanský projev.

Je to prvenství – žádný chlap mě ještě takhle neusadil. Případá mi absurdní, jak snadno dokáže ovládnout mou pozornost, aniž by se o to viditelně snažil. Sedím v jeho kanceláři sotva několik vteřin a už si musím připomínat, že jsem sem přišla pracovat. Sleduju ho, jak obchází stůl a usedá do koženého křesla. Pobavený záblesk v jeho očích a hříšný úsměv mi na klidu nepřidávají. V krku mám úplně sucho, nutně se potřebuju odkašlat.

„Znervózňuju vás, slečno Visserová?“

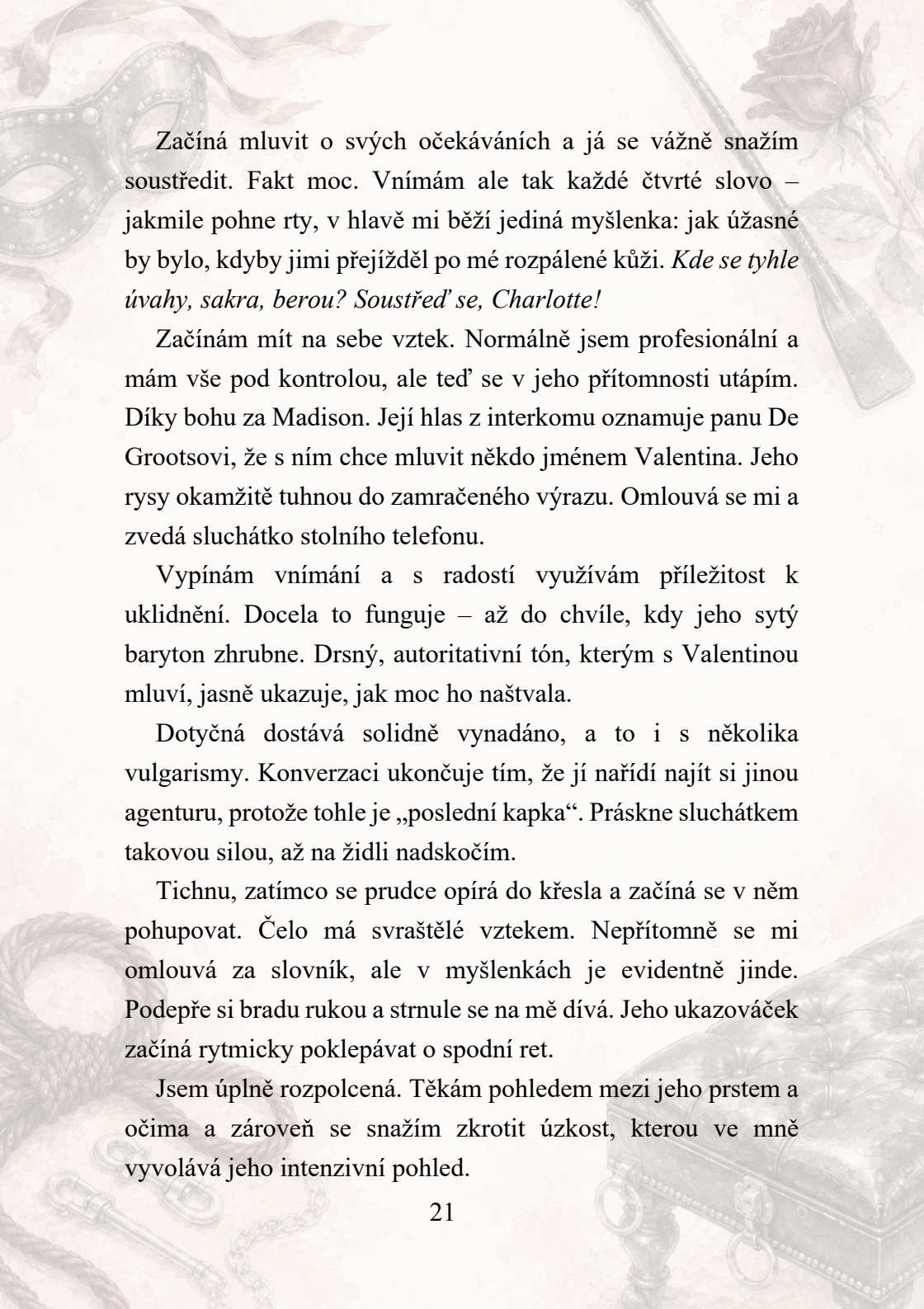
Jeho baryton se mi příjemně rozlévá v uších. Přehodím nohu přes nohu a snažím se soustředit na význam jeho slov, ale způsob, jakým se na mě dívá, mi v tom vůbec nepomáhá. Jestli mám být jeho asistentka, musím se před ním naučit alespoň předstírat normální mozkovou činnost.

V duchu bojuju, jestli lhát, nebo říct pravdu. Vyhrává pravda.

„Trochu,“ přiznám potichu a přikývnu.

„Hmm, prý takhle na ženy působím. Aspoň mi to tvrdí.“

Má ten hlas pořád tak hluboký a svůdný? Doufám, že ne, je to nehorázně rozptylující. Vlastně je on sám jako celek chodící rozptýlení.

Začíná mluvit o svých očekáváních a já se vážně snažím soustředit. Fakt moc. Vnímám ale tak každé čtvrté slovo – jakmile pohne rty, v hlavě mi běží jediná myšlenka: jak úžasné by bylo, kdyby jimi přejížděl po mé rozpálené kůži. *Kde se tyhle úvahy, sakra, berou? Soustřed' se, Charlotte!*

Začínám mít na sebe vztek. Normálně jsem profesionální a mám vše pod kontrolou, ale teď se v jeho přítomnosti utápím. Díky bohu za Madison. Její hlas z interkomu oznamuje panu De Grootsovi, že s ním chce mluvit někdo jménem Valentina. Jeho rysy okamžitě tuhnou do zamračeného výrazu. Omlouvá se mi a zvedá sluchátko stolního telefonu.

Vypínám vnímání a s radostí využívám příležitost k uklidnění. Docela to funguje – až do chvíle, kdy jeho sytý baryton zhrubne. Drsný, autoritativní tón, kterým s Valentinou mluví, jasně ukazuje, jak moc ho naštvála.

Dotyčná dostává solidně vynadáno, a to i s několika vulgarismy. Konverzaci ukončuje tím, že jí nařídí najít si jinou agenturu, protože tohle je „poslední kapka“. Práskne sluchátkem takovou silou, až na židli nadskočím.

Tichnu, zatímco se prudce opírá do křesla a začíná se v něm pohupovat. Čelo má svraštělé vztekem. Nepřítomně se mi omlouvá za slovník, ale v myšlenkách je evidentně jinde. Podepře si bradu rukou a strnule se na mě dívá. Jeho ukazováček začíná rytmicky poklepávat o spodní ret.

Jsem úplně rozpolcená. Těkám pohledem mezi jeho prstem a očima a zároveň se snažím zkrotit úzkost, kterou ve mně vyvolává jeho intenzivní pohled.

Vyleká mě, když najednou odsune křeslo, zapře se rukama o
opěrky a prudce vstane.

„Pojďte se mnou,“ přikazuje.

Kapitola druhá

Cože? Kam jedeme?

Svůdnost v jeho hlase je pryč, ale ten autoritativní tón, kterým mi přikazuje, abych šla s ním, způsobuje, že mi poštěváček divoce pulzuje a tep mi vystřelí do závratných výšin. Ta moc v jeho slovech ve mně probouzí tak intenzivní vzrušení, až se mi tají dech. Je to sakra sexy.

Automaticky vyskočím ze židle a následuju jeho mohutnou postavu zpátky k výtahům. Srdce mi v hrudi buší tak silně, až se bojím, že to musí slyšet. On do tlačítka přivolání mlátí mnohem větší silou, než je nutné. Ticho v kabině cestou do podzemních garáží je přímo hrobové.

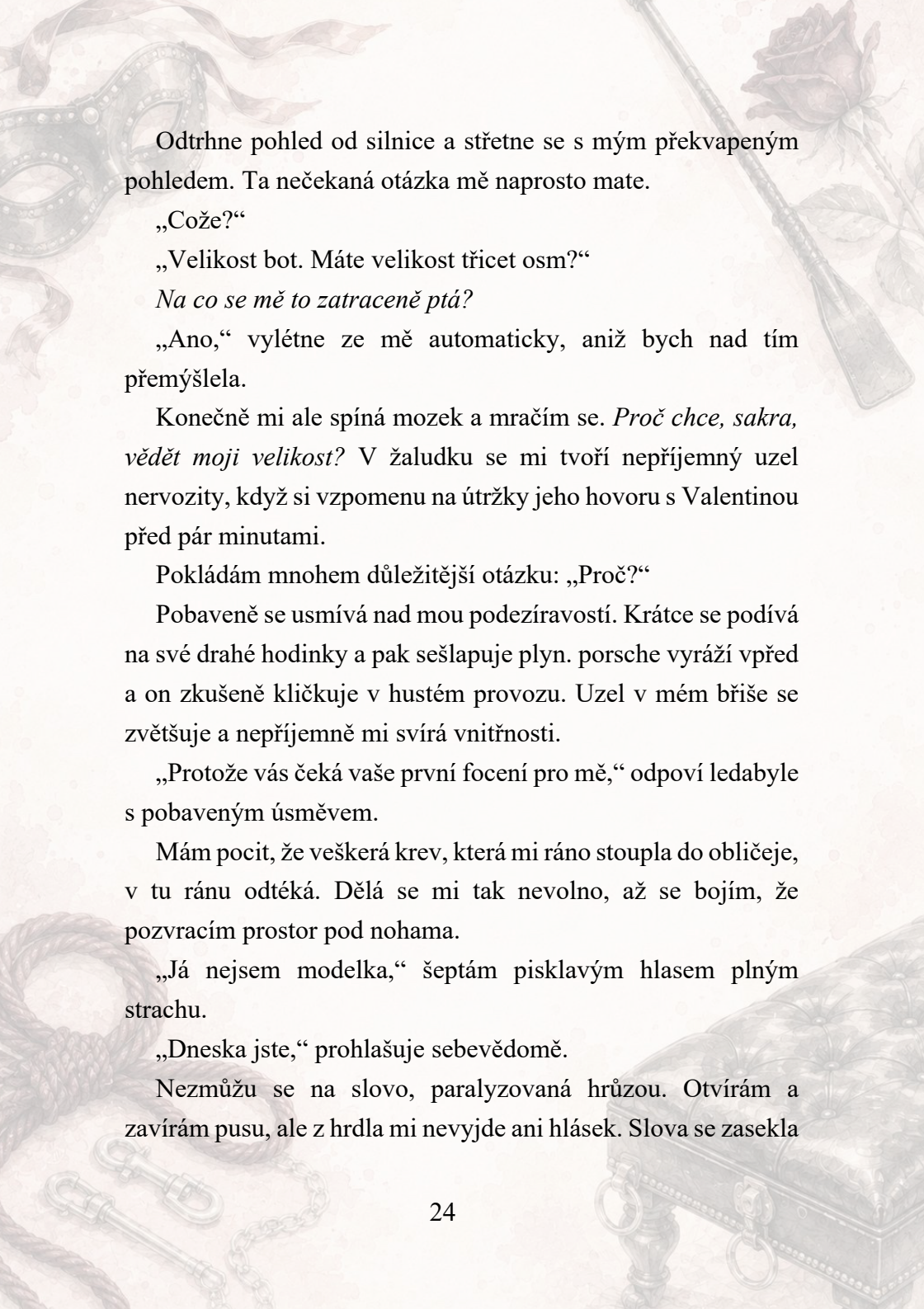
Když se dveře otevřou, musím skoro běžet, abych stačila jeho dlouhým krokům. Zastavuje až u černého sedanu porsche. Vytahuje klíče, odemyká a vzápětí mi otevírá dveře spolujezdce.

„Nastupte.“

Jeho hrubý příkaz mě nutí poslechnout bez řečí. Jakmile dosedám na sedadlo a vtahuju nohy dovnitř, práskne dveřmi. Než se naděju, obchází auto, usedá za volant, rázně přibouchne i své dveře a startuje.

Moudře mlčím, zatímco vycouvává z parkovacího místa. Musím se vědomě kousnout do jazyka, když se vyřítí z garáží přímo do hustého městského provozu. Právě teď si říkám, že práce s tímhle záhadně přitažlivým mužem bude ještě hodně zajímavá. Tedy pokud tu vydržím déle než do večera.

„Máte osmatřicítku?“

Odtrhne pohled od silnice a střetne se s mým překvapeným pohledem. Ta nečekaná otázka mě naprosto mate.

„Cože?“

„Velikost bot. Máte velikost třicet osm?“

Na co se mě to ztraceně ptá?

„Ano,“ vylétne ze mě automaticky, aniž bych nad tím přemýšlela.

Konečně mi ale spíná mozek a mračím se. *Proč chce, sakra, vědět moji velikost?* V žaludku se mi tvoří nepříjemný uzel nervozity, když si vzpomenu na útržky jeho hovoru s Valentinou před pár minutami.

Pokládám mnohem důležitější otázku: „Proč?“

Pobaveně se usmívá nad mou podezíravostí. Krátce se podívá na své drahé hodinky a pak sešlapuje plyn. porsche vyráží vpřed a on zkušeně kličkuje v hustém provozu. Uzel v mém břiše se zvětšuje a nepříjemně mi svírá vnitřnosti.

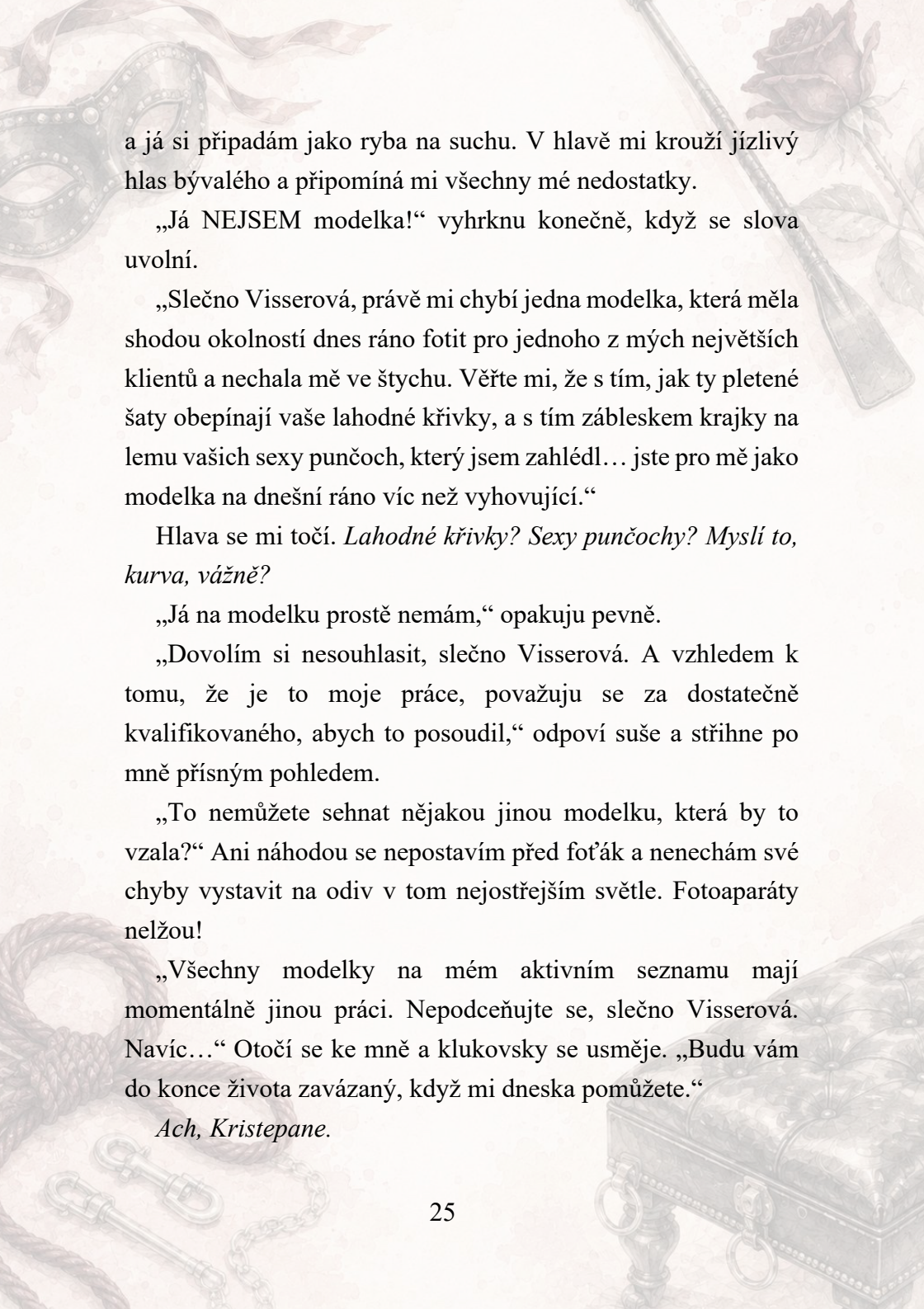
„Protože vás čeká vaše první focení pro mě,“ odpoví ledabyly s pobaveným úsměvem.

Mám pocit, že veškerá krev, která mi ráno stoupla do obličeje, v tu ránu odtéká. Dělá se mi tak nevolno, až se bojím, že pozvracím prostor pod nohama.

„Já nejsem modelka,“ šeptám pisklavým hlasem plným strachu.

„Dneska jste,“ prohlašuje sebevědomě.

Nezmůžu se na slovo, paralyzovaná hrůzou. Otvírám a zavírám pus, ale z hrdla mi nevyjde ani hlásek. Slova se zasekla

a já si připadám jako ryba na suchu. V hlavě mi krouží jízlivý hlas bývalého a připomíná mi všechny mé nedostatky.

„Já NEJSEM modelka!“ vyhrknu konečně, když se slova uvolní.

„Slečno Visserová, právě mi chybí jedna modelka, která měla shodou okolností dnes ráno fotit pro jednoho z mých největších klientů a nechala mě ve štychu. Věřte mi, že s tím, jak ty pletené šaty obepínají vaše lahodné křivky, a s tím zábleskem krajky na lemu vašich sexy punčoch, který jsem zahlédl... jste pro mě jako modelka na dnešní ráno víc než vyhovující.“

Hlava se mi točí. *Lahodné křivky? Sexy punčochy? Myslí to, kurva, vážně?*

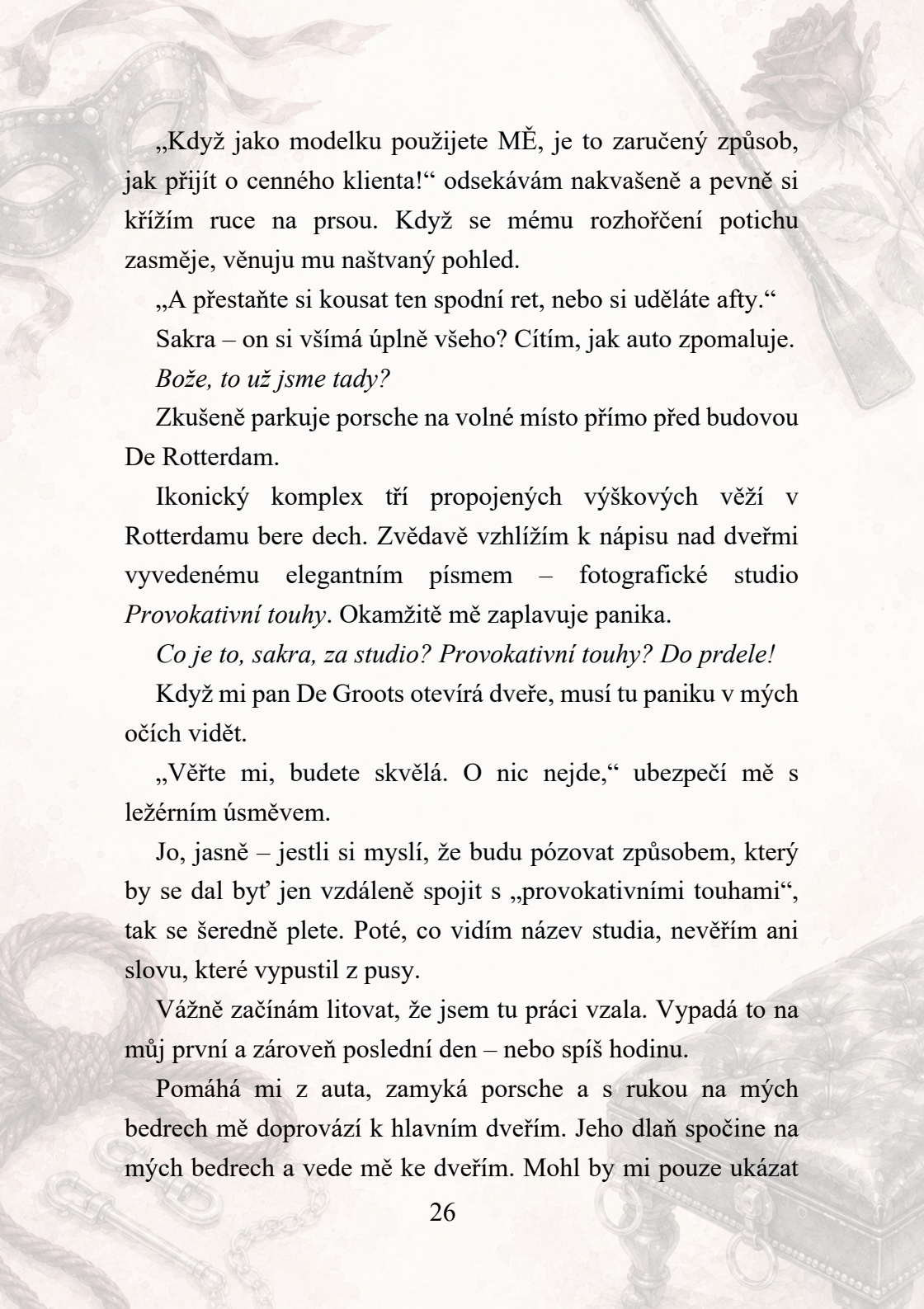
„Já na modelku prostě nemám,“ opakuju pevně.

„Dovolím si nesouhlasit, slečno Visserová. A vzhledem k tomu, že je to moje práce, považuju se za dostatečně kvalifikovaného, abych to posoudil,“ odpoví suše a stříhne po mně přísným pohledem.

„To nemůžete sehnat nějakou jinou modelku, která by to vzala?“ Ani náhodou se nepostavím před foťák a nenechám své chyby vystavit na odiv v tom nejostřejším světle. Fotoaparáty nelžou!

„Všechny modelky na mém aktivním seznamu mají momentálně jinou práci. Nepodceňujte se, slečno Visserová. Navíc...“ Otočí se ke mně a klukovsky se usměje. „Budu vám do konce života zavázaný, když mi dneska pomůžete.“

Ach, Kristepane.

„Když jako modelku použijete MĚ, je to zaručený způsob, jak přijít o cenného klienta!“ odsekávám nakvašeně a pevně si křížím ruce na prsou. Když se mému rozhořčení potichu zasměje, věnuju mu našťvaný pohled.

„A přestaňte si kousat ten spodní ret, nebo si uděláte afty.“

Sakra – on si všímá úplně všeho? Cítím, jak auto zpomaluje.

Bože, to už jsme tady?

Zkušeně parkuje porsche na volné místo přímo před budovou De Rotterdam.

Ikonický komplex tří propojených výškových věží v Rotterdamu bere dech. Zvědavě vzhlížím k nápisu nad dveřmi vyvedenému elegantním písmem – fotografické studio *Provokativní touhy*. Okamžitě mě zaplavuje panika.

Co je to, sakra, za studio? Provokativní touhy? Do prdele!

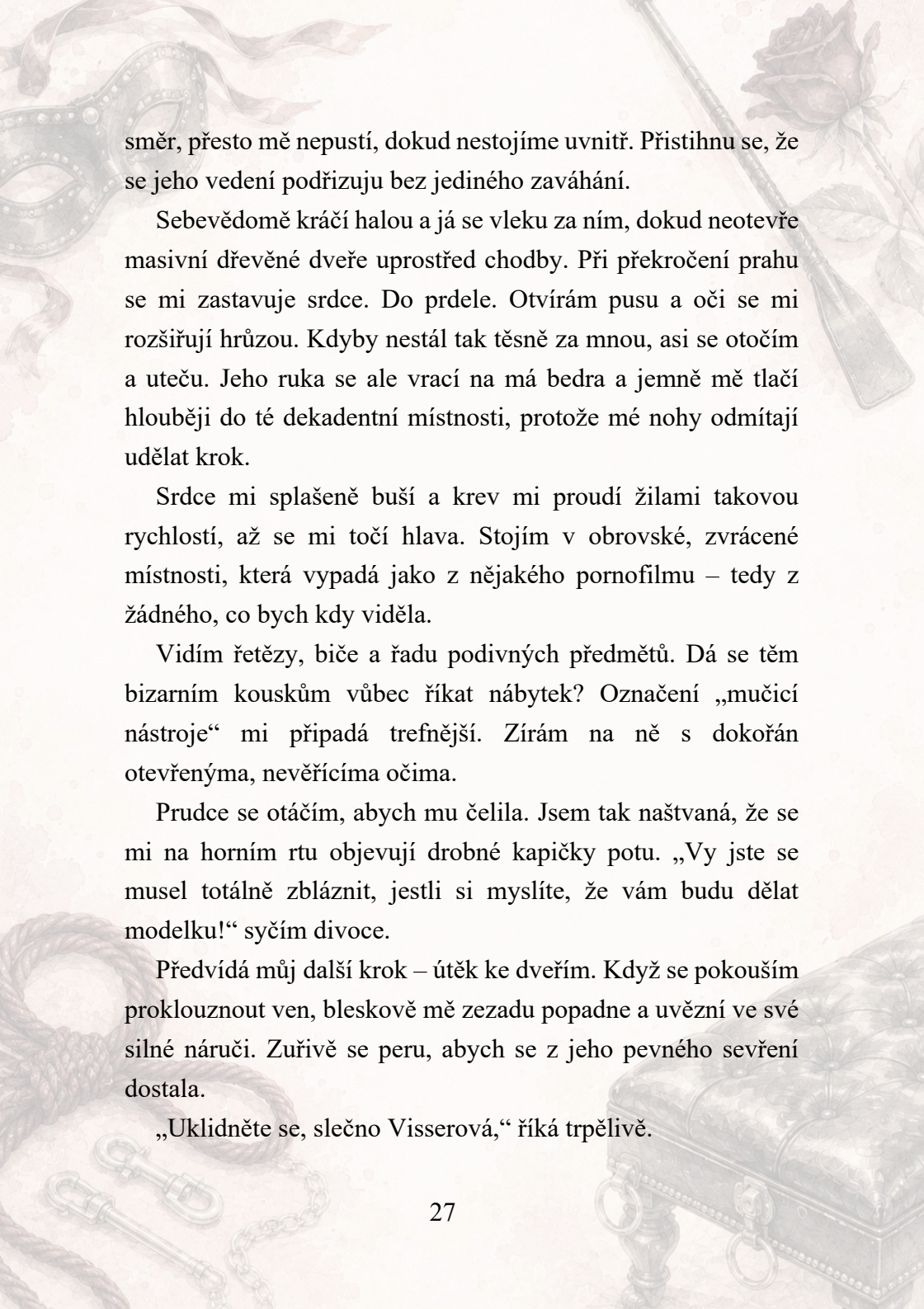
Když mi pan De Groots otevírá dveře, musí tu paniku v mých očích vidět.

„Věřte mi, budete skvělá. O nic nejde,“ ubezpečí mě s ležérním úsměvem.

Jo, jasně – jestli si myslí, že budu pózovat způsobem, který by se dal být jen vzdáleně spojit s „provokativními touhami“, tak se šeredně plete. Poté, co vidím název studia, nevěřím ani slovu, které vypustil z pusy.

Vážně začínám litovat, že jsem tu práci vzala. Vypadá to na můj první a zároveň poslední den – nebo spíš hodinu.

Pomáhá mi z auta, zamyká porsche a s rukou na mých bedrech mě doprovází k hlavním dveřím. Jeho dlaň spočine na mých bedrech a vede mě ke dveřím. Mohl by mi pouze ukázat

směr, přesto mě nepustí, dokud nestojíme uvnitř. Přistihnu se, že se jeho vedení podřizuju bez jediného zaváhání.

Sebevědomě kráčí halou a já se vleku za ním, dokud neotevře masivní dřevěné dveře uprostřed chodby. Při překročení prahu se mi zastavuje srdce. Do prdele. Otvírám pusu a oči se mi rozšiřují hrůzou. Kdyby nestál tak těsně za mnou, asi se otočím a uteču. Jeho ruka se ale vrací na má bedra a jemně mě tlačí hlouběji do té dekadentní místnosti, protože mé nohy odmítají udělat krok.

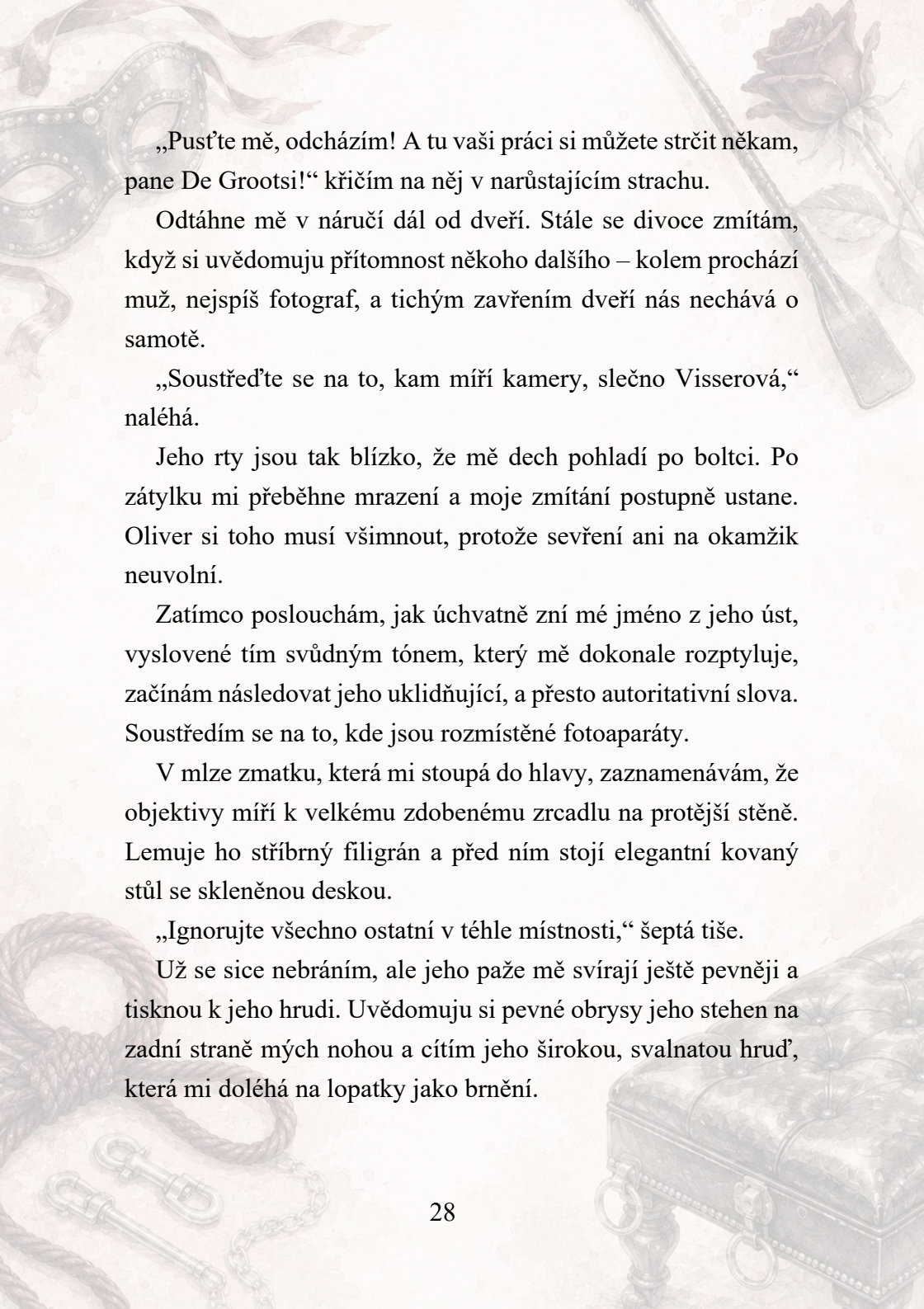
Srdce mi splašeně buší a krev mi proudí žilami takovou rychlostí, až se mi točí hlava. Stojím v obrovské, zvrácené místnosti, která vypadá jako z nějakého pornofilmu – tedy z žádného, co bych kdy viděla.

Vidím řetězy, biče a řadu podivných předmětů. Dá se těm bizarním kouskům vůbec říkat nábytek? Označení „mučicí nástroje“ mi připadá trefnější. Zírám na ně s dokořán otevřenýma, nevěřícíma očima.

Prudce se otáčím, abych mu čelila. Jsem tak naštvaná, že se mi na horním rtu objevují drobné kapičky potu. „Vy jste se musel totálně zbláznit, jestli si myslíte, že vám budu dělat modelku!“ syčím divoce.

Předvídá můj další krok – útěk ke dveřím. Když se pokouším proklouznout ven, bleskově mě zezadu popadne a uvězní ve své silné náruči. Zuřivě se peru, abych se z jeho pevného sevření dostala.

„Uklidněte se, slečno Visserová,“ říká trpělivě.

„Pusťte mě, odcházím! A tu vaši práci si můžete strčit někam, pane De Grooti!“ křičím na něj v narůstajícím strachu.

Odtáhne mě v náručí dál od dveří. Stále se divoce zmítám, když si uvědomuju přítomnost někoho dalšího – kolem prochází muž, nejspíš fotograf, a tichým zavřením dveří nás nechává o samotě.

„Soustřed'te se na to, kam míří kamery, slečno Visserová,“ naléhá.

Jeho rty jsou tak blízko, že mě dech pohladí po boltci. Po zátylku mi přeběhne mrazení a moje zmítání postupně ustane. Oliver si toho musí všimnout, protože sevření ani na okamžik neuvolní.

Zatímco poslouchám, jak úchvatně zní mé jméno z jeho úst, vyslovené tím svůdným tónem, který mě dokonale rozptyluje, začínám následovat jeho uklidňující, a přesto autoritativní slova. Soustředím se na to, kde jsou rozmístěné fotoaparáty.

V mlze zmatku, která mi stoupá do hlavy, zaznamenávám, že objektivy míří k velkému zdobenému zrcadlu na protější stěně. Lemuje ho stříbrný filigrán a před ním stojí elegantní kovaný stůl se skleněnou deskou.

„Ignorujte všechno ostatní v téhle místnosti,“ šeptá tiše.

Už se sice nebráním, ale jeho paže mě svírají ještě pevněji a tisknou k jeho hrudi. Uvědomuju si pevné obrysy jeho stehen na zadní straně mých nohou a cítím jeho širokou, svalnatou hrud', která mi doléhá na lopatky jako brnění.

Jeho sexy hlas mi šeptá do ucha tak konejšivě, až v jeho náruči úplně znehybním. Na útěk v tuhle chvíli ani nepomyslím, i když po předchozím boji o svobodu stále těžce dýchám.

„To zrcadlo je hlavním bodem tohoto úkolu. Nic jiného. Můj klient požaduje velmi specifické snímky. Slibuju vám, že nebudete muset pózovat v ničem z toho, co v téhle místnosti vidíte, na žádném z těch předmětů ani nic z toho používat. Platí?“

Čím déle mě drží, tím méně rozumím tomu, proč po něm chci, aby mě pustil. Měla bych se bránit jeho troufalosti, místo toho vnímám hlavně prázdné místo, které po jeho rukách zůstane. Povoluje sevření, ale paže úplně nesundává. Pomalu sune dlaně přes má žebra a křivky dolů k břichu, až mě nakonec pevně chytá za boky.

„Platí,“ vydechnu téměř neslyšně a v duchu proklínám své tělo za to, že mě tak trestuhodně zrazuje. „Můžete mě už pustit? Chtěla bych si prohlédnout to zrcadlo.“

Uvolňuje ruce a já okamžitě dělám dva kroky vpřed, abych se od něj vzdálila. Stojím přímo před zrcadlem v masivním mahagonovém rámu, který zdobí stříbrný filigrán ve tvaru vinných listů. Sklo je čisté, ale působí zvláštním, až nadpozemským dojmem. Když se do něj zadívám, mám pocit, že se jeho hladina mírně vlní jako voda.

„Je nádherné,“ zašeptám fascinovaně a natáhnu ruku, abych se dotkla jeho povrchu.

Charlot, tenhle chlap je nebezpečný, vzrušující, neskutečně přitažlivý a k sežrání sexy – ale rozhodně nebezpečný.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lekce poslušnosti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.